

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡ. 36

κωδικός 7109

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2010

ΜΕΜΟΡΙΑ ΘΕΟΤΟΚΕ ΠΡΕΣΒΕΥΕ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΔΩΜΟΥ ΣΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΉΡΕΜΟΜΑΧΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΥΝΔΕΙΑΣ ΑΥΤΟΥ 6-7-2009

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

τ. 36, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2010
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ - ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ τηλ. 26340 - 44.391
e-mail: agnektar@otenet.gr
site: www.agiosnektarios-monastery.gr

ΕΚΔΟΤΡΙΑ:
ΜΟΝΑΧΗ ΝΙΚΟΔΗΜΗ
ΚΑΛΛΙΤΕΧ. ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ-ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ:
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:
Lettra, ΤΖΟΥΒΑΡΑΣ ΒΑΣΙΛΗΣ, Ήλιούπολη

ΚΩΔΙΚΟΣ: 7109

**ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ
τηλ. 26340-44.391 (9-2 πρωί & 6-9 απόγ.)**

Τό περιοδικό αυτό ξεκίνησε την πορεία με στόχο την κατά Θεόν βοήθεια όλων μας. Κρατάτε στα χέρια σας τό 36ο τεύχος. Θέλουμε ταπεινά νά σᾶς ενημερώσουμε ὅτι:

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

Όσοι προαιρετικά ἐπιθυμείτε νά βοηθήσετε στά ἔργα τῆς Μονῆς, καθώς καί στήν ἐκδοση αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ, μπορεῖτε νά μᾶς ἀποστέλλετε τήν βοήθειά σας μέ τήν ταχυπληρωμή πού ἐσωκλείουμε ἢ μέ κατάθεση στήν Ἑθνική Τράπεζα στόν λογαριασμό 426/440265-04.

(γιά τό ἔξωτερικό στό
No GR 520110426000042644026504
SWIFT:ETHNGRAA) δίνοντας καί τό ὄνομά σας.
Κατόπιν ἐνημερωστε μας τηλεφωνικά γιά νά λάβετε τήν σχετική ἀπόδειξη.

*Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμά
Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νεκταρίου*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

4

ΑΦΙΕΡΩΜΑ:
ΟΙ ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΕΙΣ
ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ
ΜΑΣ

**ΜΟΝΑΔΙΚΕΣ
ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ:**
ΟΣΙΟΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ
ΑΒΕΡΚΙΟΣ
Ο ΚΑΡΕΩΤΗΣ

10

ΓΝΩΡΙΣΟΝ ΜΟΙ:
ΟΙ ΣΕΙΣΜΟΙ ΣΤΑ ΣΥΝΑΞΑ-
ΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

18

14

**ΟΥΡΑΝΙΟΙ
ΑΝΘΡΩΠΟΙ:**
Ο ΟΣΙΟΣ
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ
Ο ΠΑΠΟΥΛΑΚΟΣ

**ΜΕ ΛΟΓΙΑ
ΑΠΑ:**
ΘΑΥΜΑΣΤΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

24

17

ΕΠΙΛΟΓΕΣ:
ΗΡΩΪΚΗ ΑΝΤΙΜΕΤΩ-
ΠΙΣΗ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ
ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΡΙΑ ΕΒΕΛΙΝΑ

Ἐξόφυλλο: Ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Τρικορφιότισσας,
ἣ ὁποία βρίσκεται στήν Ἱ.Μονή Ἁγίου Σεραφεῖμ Τρικόρφου.

Αγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας “Μοναχική Ἐκφραση”

Καλή καί Εὐλογημένη Σαρακοστή. Ὅταν λάβετε αὐτό τό περιοδικό, ἤδη ἡ περίοδος τῆς νηστείας θά ἔχει φτάσει πλέον στό μέσον τῆς. Ἀλλά ὅμως ἔστω καί τώρα δέν εἶναι ἀργά γιά ν' ἀναρωτηθεῖ ὁ καθένας πῶς διάγει ἄραγε καί πῶς ἤδη πέρασε τίς πρῶτες ἐβδομάδες τῆς; Μέσα ἀπό τίς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ μας, ἔχουμε πεί κι ἄλλες φορές, ὅτι ἡ περίοδος αὐτή τῆς Μεγάλῃς Σαρακοστῆς εἶναι ἕνα στάδιο ἀγῶνα καί μάλιστα τό τελικό στάδιο τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνα κάθε ἔτους. Δηλαδή, ὅπως ὁ ἀθλητής προετοιμάζεται γιά ἕνα χρονικό διάστημα γιά τήν μεγάλη ἡμέρα τοῦ τελικοῦ, ἔτσι κι ἐμεῖς κάθε μέρα τοῦ χρόνου, προετοιμαζόμαστε γιά νά ζήσουμε τήν Ἀνάσταση. Ὅχι νά ζήσουμε τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά γιά νά ζήσουμε τήν δική μας Ἀνάσταση μαζί μέ τήν δική Του. Ἔτσι λοιπόν τήν περίοδο τῆς Μεγάλῃς Σαρακοστῆς γίνονται οἱ τελικές προετοιμασίες, οἱ πῖο ἐντατικοί ἀγῶνες, οἱ πῖο σκληρές προπονήσεις, γιά τόν τελικό ἀγῶνα στόν ὁποῖο θά λάβουμε μέρος τήν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως. Εὐχόμαστε Καλή Ἀνάσταση καί ἐννοοῦμε ὄχι βέβαια τά ἄρνια καί τά κουλούρια, τίς ἐκδρομές καί τά ξεφαντώματα, ἀλλά τήν βιωματική ἐμπειρία τῆς Ἀναστάσεως μέσα στήν ψυχή μας. Καί μέ πῖο ἀπλά λόγια τήν ἀπελευθέρωσή μας ἀπό πάθη καί ἁμαρτίες. Τήν ἐπιστροφή μας, ὅπως τοῦ Ἀσώτου, στήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ Πατέρα, ἀπό τόν Ὅποιο ξεμακρύναμε, ὑπηρετώντας τόν ἐγωισμό μας, τήν φιλαυτία μας, τήν ὑπέρφάνειά μας, τήν κενοδοξία μας, τήν ἀνθρωπαρέσκεια καί ὅλα ἐκεῖνα τά πάθη πού μᾶς ὀδηγοῦν μακριά ἀπό τήν ὀμπρέλλα τοῦ Θεοῦ, μακριά ἀπό τήν προστασία Του, μακριά ἀπό τήν ἀσφαλῆ ἀγκαλιά Του, μακριά ἀπό τό σπίτι Του, ἀπό τό Φῶς Του, σ' ἕνα δρόμο σκοτεινό πού μᾶς ρίχνει σέ μιά ἀτέρμονη ἄβυσσο. Μέσα λοιπόν στή σκληρή μας καθημερινότητα ἄς γίνουμε σοφές πέστροφες, κόντρα στό ρεῦμα τῆς ἐποχῆς. Ὁ ὕλιστικός κόσμος γύρω μας τρέχει γιά ν' ἀναπαύσει τό σῶμα καί τίς ἐπιθυμίες του. Οἱ ψυχές λοιμοκτονοῦν, ἀργοπεθαίνουν, ἀλλά ἐμεῖς ἄς νηστεύουμε νηστεία δεκτή, εὐάρεστη τῷ Κυρίῳ, πού εἶναι νηστεία χωρίς λάδι, λιτή καί αὐστηρή πού δέν ἱκανοποιεῖ τόν οὐρανόσκο καί τήν κοιλιά μας, ἀλλά βοηθᾷ τό σῶμα νά ἀπελευθερωθεῖ καί μέ περισσότερο χαρά νά κλίνει γόνυ προσευχῆς. Ἀλλά ἐκτός ἀπό τή νηστεία καί τήν καθημερινή, ἐνταντική προσευχή, ἄς σκύψουμε μέ προσοχή νά δοῦμε τόν ἑαυτό μας, νά δοῦμε τά πάθη καί τίς ἁμαρτίες μας, νά δοῦμε τό δοκάρι πού ἔχουμε μέσα στά μάτια μας. Τόν ἀδελφό μας, τό γείτονά μας, τό φίλο μας, τό σύντροφό μας, τόν συγγενή μας νά τόν δοῦμε μέ ἀγάπη καί κατανόηση, μέ δικαιολογία στά λάθη του καί νά τοῦ προσφέρουμε ὅ,τι ἔχει ἐκεῖνος ἀνάγκη, ἀφοῦ ἀφουγρασθοῦμε τήν ψυχή του, τόν πόνο του, τή λύπη του, τό στεναγμό του, ἀκόμη καί τή χαρά του. Στόν ἑαυτό μας, ἀδέκαστοι κριτές, ἀμείλικτα νά μαστιγώσουμε τά πάθη μας, πρῶτα ἀπ' ὅλα τήν κατάρκισή πού ἔχουμε, τή μνησικακία, τό φθόνο, τό κουτσομπολιό, τά πολλά καί φτωχά λόγια, τά ψέμματα, τά τσιγάρα, τά ποτά καί ὅλα ἐκεῖνα πού μᾶς φθείρουν καί μᾶς ρίχνουν στή σκοτεινή ἄβυσσο πού ἀνέφερα. Ἄς κλείσουμε τήν τηλεόραση καί ἄς ἀνοίξουμε ἕνα πνευματικό βιβλίο. Εἶναι τόσο πλούσια ἡ ἐποχή μας σέ βιβλία καί τόσο φτωχοί ἐμεῖς στήν ἀνάγνωσή τους. Κι ὅμως τά βιβλία εἶναι οἱ σανίδες τῆς σωτηρίας μας, ἄς τρέξουμε στήν Ἐκκλησία γιά νά ἐξομολογηθοῦμε τά δικά μας λάθη, πάθη καί ἁμαρτίες κι ὄχι τῆς γειτόνισσας, τοῦ ἄντρα μας, τῆς πεθερᾶς μας, τῶν παιδιῶν μας, ἢ τῶν συναδέλφων μας. Κι ἀφοῦ λάβουμε τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἄς ρωτήσουμε τόν πνευματικό μας κάθε πότε ἔχουμε τήν ἀδεία του νά κοινωνήσουμε καί ἄς παίρνουμε τό φάρμακο τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων μας, τήν Θεία Κοινωνία, τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας, ὅσο πῖο συχνά μᾶς ἐπιτρέπεται. Ἄς παρακολουθήσουμε κάθε Κυριακή τίς λειτουργίες καί μέσα στήν ἐβδομάδα τίς κατασκευτικές προηγουμένους καί τοὺς Χαιρετισμούς τῆς Παναγίας μας. Ἄς τρέξουμε λοιπόν αὐτήν τήν Σαρακοστή γιά νά ζήσουμε μιά πνευματική Ἀνάσταση. Ἴσως νά εἶναι τό τελευταῖο Πάσχα τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας. Ἀκόμα κι ἂν δέν εἴμαστε νικητές, ὅπως ὅποτε νά μᾶς βρεῖ ἀγωνιστές. **Καλή Ἀνάσταση!**...

Γερόντισσα Μόνικα
καί αἱ σὺν ἐμοί ἐν Χριστῷ ἀδελφαί

παλαιές και νέες
προσφωνήσεις και προσωνύμια στην
Παναγία μας

Παναγία ή Ἱεροσολυμίτισσα

Παναγία Σουμελαῖ

Ἰδοῦ γάρ ἀπό τοῦ νῦν μακαριοῦσι με πᾶσαι αἱ γενεαί”, ἀπάντησε ἡ Θεοτόκος Μαρία στόν ἀσπασμό τῆς Ἐλισάβετ καί πραγματικά ἀπό τήν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ μέχρι σήμερα καί μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰῶνων, τό πιό μακαριστό ὄνομα, ἡ Τιμιωτέρα τῶν Χερουβίμ καί ἔνδοξοτέρα τῶν Σεραφεῖμ, ἡ Παναγία μας, ἡ Θεοτόκος

Μαρία, μακαρίζεται καί τιμᾶται περισσότερο ἀπό ὄλους τοὺς Ἁγίους καί χαίρει μέ τήν ὑπέρ πάντων ἔνωσή Της μέ τήν Θεότητα ὡς Μητέρα τοῦ Χριστοῦ. Μακαρίζουμε καί ὑμνοῦμε τήν Παναγία μας προσδίδοντας στό σεπτό Πρόσωπό Της, ἀμέτρητα προσωνύμια, γιά νά τῆς δείξουμε τήν ἄμετρη ἀγάπη μας, ἀλλά καί τήν βαθειά μας συναίσθηση ὅτι εἶναι ἡ Μητέρα ὄλων μας. Καί μόνο

τό ὄνομά Της, νά ψελλίσει κανεῖς καί νιώθει μέσα στήν ψυχή του τά κύματα τῆς ἱερῆς κατάνυξης, τοῦ ἰδιαίτερου δεσμοῦ πού μάς ἐνώνει μέ Αὐτήν. Εἶναι πραγματικά ἀσύλληπτος ὁ ἀριθμός τῶν ὀνομάτων, τῶν προσωνυμιῶν καί τῶν τοπωνυμιῶν, τῶν ἰδιοτήτων καί τῶν χαρισμάτων πού ἀποδίδουμε στό σεπτό πρόσωπο τῆς Θεοτόκου. Τό πανάχραντο καί ἄσπιλο πρόσωπο τῆς Θεομήτορος ἀποτελεῖ μιά ἀστείρευτη πηγή ὑμολογικῶν θείων ἐμπνεύσεων, ἀλλά καί οἱ ὑπέρ πάντων τῶν ἁγίων μεσιτεῖες Της πρός τόν Υἱόν Της, κινοῦν τίς ψυχές, χιλιάδες χρόνια τώρα καί εἰς πάντας τούς αἰῶνας, πρός μιά ἔκφραση τιμῆς καί ἀγάπης, ἀλλά καί ἰκεσίας πρός τή Μεσίτρια τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Οἱ μεγάλοι Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀναλογιζόμενοι τό Θεομητορικό μεγαλεῖο, ἐκφράζουν τήν συστολή καί τούς φόβους τους ὅτι δέν εἶναι δυνατόν ἢ ἀνθρώπινη γλῶσσα ἐπάξια νά ὑμολογήσει τήν Κυρία Θεοτόκο. Ἐκείνη εἶναι ἡ Μόνη πού δέχθηκε καί ἀξιώθηκε νά λάβει ὅλα τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Χάρις ὁμως στήν φιλανθρωπία Της, ἡ Παναγία μας δέχεται νά Τήν ὑμνοῦμε καί νά Τήν μεγαλύνουμε. Δέχεται μέ τήν ἄπειρη μητρική Της ἀγάπη τούς ἀνάξιους ὕμνους μας, τίς δοξολογίες μας, τά ἀφιερώματά μας, τίς εἰκόνες πού φιλοτεχνοῦμε πρός τιμήν Της, τίς ταπεινές προσευχές μας. Ὅποιον λόγο κι ἂν Τῆς ἀπευθύνουμε εἶναι φτωχός. Ὅποια τιμή κι ἂν Τῆς ἀποδώ-

σουμε, χλωαίνει μπρός στήν Τιμιωτέρα τῶν Χερουβείμ. Ὅποιο ἀφιερώμα κι ἂν Τῆς κάνουμε, εἶναι μικρό γιά τήν Πλατυτέρα τῶν Οὐρανῶν. Γι' αὐτό καί ἡ ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας μας κάθε ἡμέρα καί κάθε ὥρα, ἀπευθύνει λόγια δοξολογίας, εὐχαριστίας καί ἰκεσίας πρός τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Δέν ὑπάρχει ἀκολουθία τῆς Ἐκκλησίας μας ἢ μυστήριό τό ὅποιο νά μήν περιέχει ὕμνους ἢ δοξολογίες στή Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Ἦδη ἀπό τόν Εὐαγγελισμό πού δέχθηκε ἡ Θεοτόκος μέχρι σήμερα, κάθε ψυχή κλείνει γόνυ καρδίας, γιά νά τιμήσει, νά εὐχαριστήσῃ, νά δοξολογήσῃ, νά ἰκετεύσῃ τή μόνη Πανάχραντο, τή μόνη Ὑπερευλογημένη, πού ἔγινε ἡ Θύρα γιά νά εἰσέλθῃ ὁ Θεός στόν κόσμο. Ἐκείνη μόνη ἀπό ὅλες τίς γενεές, ἔγινε ὁ Πανάγιος Τόπος πού ἐσκήνωσε ὁ Θεάνθρωπος Χριστός. Ἡ Παναγία εἶναι ἡ μόνη Πύλη διά τῆς ὁποίας ἀνέτειλε τό Φῶς τό ἀνέσπερο, ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Ἦδη, ἀπό τή θαυμαστή σύλληψη Της ἀπό τούς Ἁγίους Θεοπάτορες Ἰωακείμ καί Ἄννα, ἔγινε ἡ ἀρχή τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ἀνθρώπου στόν Παράδεισο. Καθώς ἔρχεται ἡ Κυρία Θεοτόκος στόν κόσμο, ὀλόκληρη ἡ δημιουργία ἀγάλλεται ὑποδεχόμενη τό καθαρῶτατο ἀνάκτορο τοῦ Παμβασιλέως Χριστοῦ.

Ἀλλά ἐκτός ἀπό τήν ὑμνογραφία μας πού περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλο πρόσωπο τιμᾷ καί ὑμνεῖ τήν Θεοτόκο, ἐπίσης ἡ Ὁρθόδοξη Ἁγιογραφία, ἔχει ὡς κεντρικό της πρόσωπο τήν Θεομήτορα καί

Παναγία ἡ Προουσιώτισσα

Παναγία ἡ Βηματάρισσα

Παναγία ἡ Ἐλαιοβρότισσα

περισσότερο Ἐκείνη ἰστόρησε μέ ἀμέτρητες ἀνά τούς αἰῶνες ἀγιογραφίες τοῦ Παναχράντου Προσώπου Της, πού κρατᾶ στά χέρια Της τόν Υἱόν Της, τόν Ἴδιο τόν Χριστό.

Ὅπως ἀναφέρει μιά μεγάλη σύγχρονη μορφή τῆς ἐκκλησίας μας, ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Κορίνθου καί μέγας Ἱεράρχης κυρός Παντελεήμων Καρανικόλας σέ ἓνα ἀπό τά πολλά πονήματά του, μέ τόν τίτλο “Θεομητορικά προσωνύμια” (Ἀποστολική Διακονία 2007), τά προσωνυμιακά αὐτά ὀνόματα τῆς Παναγίας εἶναι “Ἐπαινετικά δι’ Αὐτήν, εἶναι συνθέσεις ἀπό θαύματα πού ἔγιναν ἀπό τήν Θεοτόκο, ἀπό ιδιότητές Της, ἀπό τύπους εἰκόνων Της, ἀπό τοποθεσίες τῶν Ἱερῶν Ναῶν ἢ Μοναστηριῶν ἀφιερωμένων σ’ Ἐκείνη, ἀπό Σχέδια Ναῶν Της, ἀπό Γεγονότα Βίου Της, ἀπό Ἐποχές καί Χρόνων Ἐορτασμάτων τῆς, ἀπό Ἐποχές Ἐτους, ἀπό Περιστατικά, Περιστάσεις, καί ἀπό Γεγονότα συνδεδεμένα μέ Ἐκείνην, εἶναι ἀκόμα Θεοτοκοτοπωνύμια, στά ὁποῖα, Ἐκείνη ἔδωσε τήν Ὄνομασία, ἢ τήν ἐπῆρε ἀπό αὐτά. Ἀκόμα εἶναι Σεβαστικά, Κοσμητικά, Παρακλητικά καί ἄλλα Ἐπίθετα καί Προσαγορήματα, Παναγιώνυμα καί γενικότερα Ὄνόματα Χαρακτηριστικά, ἀλλά καί παρεφθαρμένα, Ὄνόματα τοπικοπροσημοσμένα, Ὄνόματα Πεπονημένα κλπ. ἀλλά καί Προσωνυμικά Ἐπίθετά Της τά ὁποῖα συνετέθησαν ἀπό Ὑμνολόγους”. Ὁ σε-

πτὸς ἱεράρχης πού μέ φόβο Θεοῦ, ἀλλά καί ὅπως γράφει ὁ ἴδιος, διὰ μέσου κατανυκτικού φόβου καί τρόμου, ἐπειδὴ ὄσων ἀφορᾶ σέ γράψιμο γιά τήν Παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου, ὅτι πρέπει νά γίνεται αὐτό μόνο ἀπό ἁγίους, συνεκέντρωσε τόν ἐκπληκτικό ἀριθμό τῶν 23.564 συνολικά προσωνυμιῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου στό ἀναφερθέν πόνημά του.

Ποιό νά πρωτοαναφέρει κανεῖς ἀπό τά ἀμέτρητα προσωνύμια τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου;

Πρῶτα ἀπ’ ὅλα θά ἀναφέρουμε τό Ἅγιώνυμο Περιβόλι Της, τό Ἅγιον Ὅρος, πού σάν πραγματικό περιβόλι τῆς Παναγίας μας κοσμεῖται μέ ἀμέτρητες εἰκόνες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὅλες θαυματουργές καί ἱστορικές. Κάθε μία ἀπό τίς εἰκόνες αὐτές καί μία ἱστορία, συνδεδεμένη μέ ἐμφανίσεις καί θαυματουργίες Της.

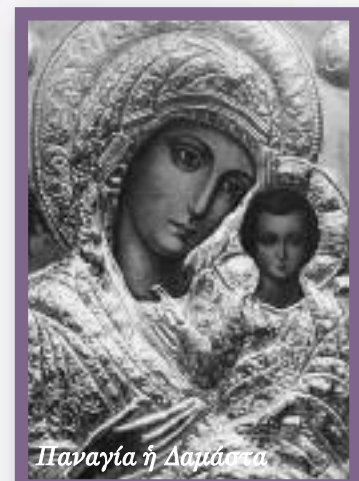
Θά ἀναφέρουμε χαρακτηριστικά ξεκινώντας ἀπό τό Ἅγιον Ὅρος, τίς θαυματουργές εἰκόνες τῆς Παναγίας μας, τό Ἄξιον Ἐστί, τήν Παναγία τήν Κουκουζέλισσα, τήν Παραμυθία, τήν Παντάνασσα, τήν Ἐσφαγμένη, τήν Ἐλαιοβρύτισσα, τήν Ἀντιφωνήτρια, τήν Πορταίτισσα, τήν Τριχεροῦσα, τήν Γαλακτοτροφοῦσα, τήν Γερόντισσα, τήν Ἐπακούουσα, τήν Γοργοῦπήκοο, τήν Ὁδηγήτρια, τήν Γλυκοφιλοῦσα καί ἄλλες. Ἐπίσης θά ἀναφέρουμε τήν Παναγία τήν Ἱεροσολυμίτισσα, πού βρίσκεται στὸν Τάφο τῆς Παναγίας μας

Παναγία ἢ Παντάνασσα

Παναγία ἢ Ἐσφαγμένη

Παναγία ἢ Δαμάσκα

Παναγία ἡ Ἀρχοντάρισσα

Παναγία ἡ Ὑπάρχουσα

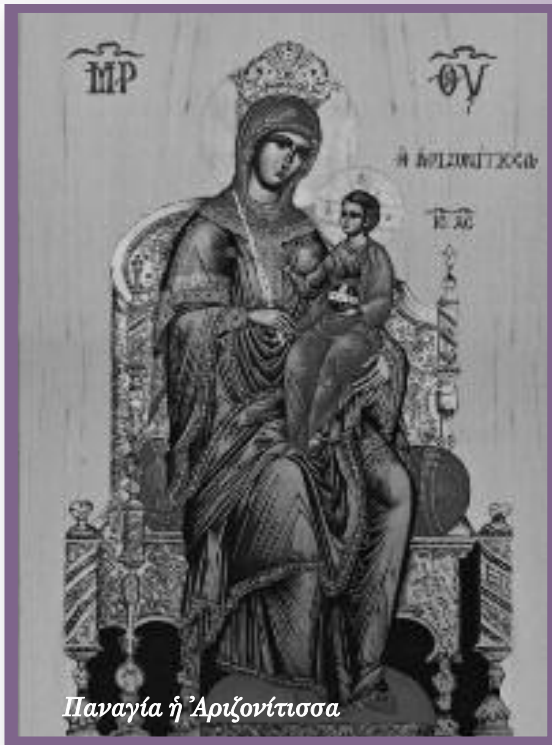

Παναγία ἡ Φιλανθρωπινή

στή Γεθσημανῆ, τὴν Βηθλεεμίτισσα, πού ὅπως λέει τὸ ὄνομά Της βρίσκεται στή Βηθλεέμ, τὴν Παναγία τὴν Σευδανάγια στὰ Ἱεροσόλυμα στὸ ὁμώνυμο μοναστήρι. Δέν μπορούμε ἐπίσης νὰ μὴν ἀναφέρουμε τὴν Παναγία τὴ Μεγαλόχαρη τῆς Τήνου, τὴν Παναγία τὴν Σουμελαῖ, τὴν Παναγία τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου, τὴν Προυσιώτισσα, τὴν Μαλεβῆ, τὴν Μυροβλύτισσα τῆς Ἄνδρου, τὴν Μολυβδοσκεπάστη, τὴν Καλυβιανή, τὴν Ἐκατονταπυλιανή, τὴν Παναγία τὴν Βαρνάκοβα, τὴν Μυρτιδιώτισσα, τὴν Παναγία τὴν Φανερωμένη, τὴν Παναγία τὴν Χρυσοπηγῆ, τὴν Παναγία τὴν Εἰκοσιφοίνισσα, τὴν Παναγία τὴ Φιδουσα, τὴν Παναγία τοῦ Χάρου, τὴν Παναγία τὴν Τσαμπίκα, τὴν Παναγία τὴν Τρυπητῆ, τὴν Παναγία τὴν Γιάτρισσα, τὴν Παναγία τὴν Κρεμαστῆ, τὴν Παναγία τὴν Χρυσοφίτισσα, τὴν Παναγία τὴν Νεαμονίτισσα, τὴν Παναγία τὴν Εὐαγγελίστρια, τὴν Παναγία τοῦ Κύκκου. Ἀλλὰ καὶ οἱ ιδιότητες τῆς Παναγίας μας εἶναι ἀμέτρητες, γι' αὐτὸ καὶ ἔχουμε τὴν Παναγία τὴν Γλυκοφιλοῦσα, τὴν Πα-

ναγία τὴν Καρδιώτισσα, τὴν Παναγία τὴν Πανάχαρτο, τὴν Παναγία Ρίζα τοῦ Ἰησοῦ, τὴν Παναγία Πάντων ἢ Ἐλπίς, τὴν Παναγία τὴν Διασώζουσα, τὴν Παναγία τὴν Ἐλευθερώτρια, τὴν Παναγία τὴν Ἀμόλυτο, τὴν Παναγία τὴν Ὑπάρχουσα, τὴν Παναγία τῶν Ἀγγέλων, τὴν Παναγία τὴν Ψυχοσώστρια, τὴν Παναγία τὴν Θεραπεύουσα, τὴν Παναγία τὴν Θαλασσινή, τὴν Παναγία τὴν Πλατυτέρα τῶν Οὐρανῶν, τὴν Παναγία τὴν Χώρα τοῦ Ἀχωρήτου, τὴν Παναγία τὴν Πάντων Χαρά, τὴν Παναγία τὴν Παντάνασσα, τὴν Παναγία τὴν Κοσμοσώττρια, τὴν Παναγία τὴν Γρηγοροῦσα, τὴν Παναγία τὴν Φοβερά Προστασία, τὴν Παναγία τὴν Ἐπουράνιο Πύλη, τὴν Παναγία Ρόδο τὸ Ἀμάραντο, τὴν Παναγία τὴν Κεχαριτωμένη, ἀλλὰ καὶ

ἄλλες ἐκτός Ἑλλάδος, ὅπως ἡ θαυματουργὴ Παναγία τοῦ Κούρσκ, ἡ μοναδικῆς ὁμορφιάς Παναγία τοῦ Βλαντιμίρ καὶ τόσες ἄλλες ὅπως ἀναφέραμε, χιλιάδες στὸν ἀριθμὸ πού κοσμοῦν τὸ πᾶνθεον τῶν προσωνυμιῶν καὶ τοπωνυμιῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἀλλὰ ἡ Παναγία μας ἀποτελεῖ μίαν ἀστείρευτη πηγὴ ἐμπνεύσεως καὶ στὸ σύγχρονο κόσμῳ γι' αὐτὸ ἐξακολουθοῦμε νὰ Τῆς ἀφιερώνουμε ὕμνους καὶ νὰ προσθέτουμε κι ἄλλους, ἀλλὰ καὶ εἰκόνες σ' αὐτὲς πού ἤδη ὑπάρχουν. Πρόσφατα στὴν Ἀμερικὴ φιλοτεχνήθηκε ἀπὸ τὸν Γέροντα Ἐφραίμ ἡ Παναγία ἡ Ἀριζονίτισσα καὶ ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Τορόντο ἡ Παναγία τοῦ Τορόντου. Ἀλλὰ καὶ ὁ Γέροντάς μας, ὡς ἐλαχίστη ἀντιπροσφορά εὐγνωμοσύνης στὶς ἀμέτρητες εὐεργεσίες τῆς Θεομήτορος, ἐμπνεύσθηκε ἄλλη μίαν εἰκόνα τῆς Παναγίας μας μὲ τὸ ὄνομα "Παναγία ἡ Τρικορφώτισσα". Ἀπο-

Παναγία ἡ Ἀριζονίτισσα

Παναγία ἡ Ὁρμυλιώτισσα

λαύοντας τίς μεσιτείες, τήν προστασία, τήν εύλογία, τήν καθοδήγηση καί τήν θαυμαστή σκέπη καί προστασία τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου σέ ὅλη του τή ζωή καί κυρίως ἀπό τήν στιγμή πού ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἔφερε τά βήματά του ἐδῶ στό Τρίκορφο, θέλησε ὡς ἐλαχίστη ἔνδειξη ἀντιπροσφορᾶς καί εὐγνωμοσύνης στήν Μητέρα τοῦ Θεοῦ νά Τήν τιμήσει μέ τήν δημιουργία αὐτῆς τῆς εἰκόνας καί τῆς ἱερᾶς Παρακλήσεως πού κατ' αἴτηση τοῦ Γέροντά μας τόσο ὁμορφα συνέθεσε ὁ Μεγάλος Ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας μας Δρ. Χαράλαμπος Μπούσινας. Ἄλλωστε οἱ δύο προστάτες τῶν Μοναστηριῶν μας, τόσο ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ὅσο καί ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, εἶχαν ἰδιαίτερο σύνδεσμο, εὐλάβεια καί ἀγάπη στήν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Ἔτσι λοιπόν καί τά Μοναστήρια

Παναγία ἡ Τοροντόεσσα

τους, τρέφοντας ἰδιαίτερη ἀγάπη καί εὐγνωμοσύνη στήν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, Τήν τιμοῦν καί Τήν δοξάζουν ἐδῶ στόν τόπο ὅπου Ἐκείνη μᾶς ὡδήγησε, στό Τρίκορφο τῆς Φωκίδος. Καί παρόλο πού ἡ Παναγία ἡ Τρικορφιώτισσα εἶναι νεοϊστορηθεῖσα, ἔδειξε τήν εὐνοια καί προστασία Της ἄμεσα, ὅταν τήν περίοδο τῶν σεισμῶν τόν Ἰανουάριο τοῦ 2010, μέ τή θαυμαστή Της ἐπέμβαση καί ἐνῶ ὑπῆρχε μιά γενικότερη ἀνησυχία γιά μεγάλο σεισμό στήν περιοχή, μετά τήν λιτάνευσή Της καί τήν καθημερινή ἐπίκλησή Της μέ Παρακλήσεις της καί στά δύο Μοναστήρια, τό φαινόμενο ἐξασθένησε καί χάρη στή σκέπη Της ἀπεφεύχθη. Ἰδού ἡ σχετική δήλωση μέ τήν ὁποία ἐνημερώσαμε τόν κόσμο γιά τήν ἄμεση ἐπέμβαση τῆς Παναγίας μας:

Διαβάσαμε τήν δήλωση τοῦ κ. Τσελέντη στίς 25

Ίανουαρίου 2010 στην έφημερίδα “Ε” περί τής “άπότομης διακοπής τών σεισμικών δονήσεων” και “ξαφνικής σεισμικής ήσυχίας στην σεισμικά διεγερμένη περιοχή τής Φωκίδας”. Συγκεκριμένα ό κ. καθηγητής τόνισε: «Παρατηρήσαμε από χθές τό πρώί ότι οί σεισμογράφοι δέν καταγράφουν πλέον σημαντικούς μετασεισμούς. Η σεισμική δραστηριότητα εκεί φαίνεται νά διακόπηκε κάπως άπότομα. Κανονικά θά έπρεπε νά είχαμε μιά διαφορετική μετασεισμική άκολουθία. Παρατηρούμε μέ ιδιαίτερη προσοχή τήν εξέλιξη τοῦ φαινομένου και δέν είμαστε σέ θέση νά βγάλουμε κάποια συμπεράσματα άν πρώτα δέν περάσει κάποιο χρονικό διάστημα».

Μέ άφορμή τήν άνωτέρω δήλωση τοῦ κ. Τσελέντη, θεωρούμε χρέος μας νά ενημερώσουμε τόν κόσμο, ότι στην περιοχή ύπάρχουν 2 μεγάλα μοναστήρια, τά όποία άμέσως μετά τήν δεύτερη σεισμική δόνηση, έλιτάνευσαν τήν ιερά

Παναγία ή Οίνουσιώτισσα

είκόνα τής Παναγίας τής Τρικορφιώτισσης μαζί μέ ιερά λείψανα άγίων, ζητώντας τήν άμεση επέμβαση τής Παναγίας και τών άγίων μας γιά τήν κατάπαυση τών σεισμών. Έγινε δέ και ιερά δέηση όπου διαβάστηκαν όλες οί καθιερωμένες εύχές άπό τούς Πατέρες τής Έκκλησίας μας γιά τήν προστασία άπό τούς σεισμούς, πιστεύοντας ότι σέ τέτοια μεγάλα φαινόμενα, ή μεσολάβηση τοῦ Θεοῦ είναι πάνω άπό κάθε ανθρώπινο παράγοντα. Ίς πιστοί, θεωρούμε και άποδεχόμεθα ότι ό Θεός και Δημιουργός τοῦ Σύμπαντος έχει νά κάνει μέ τήν εξέλιξη όλων τών φυσικών φαινομένων.

Τρίκορφο Φωκίδος 26/01/2010

Παναγία ή Τρικορφιώτισσα

Όσα λόγια και νά ποῦμε γιά τήν Ύπεραγία Θεοτόκο δέν έπαρκοῦν. Άλλωστε στην Άνασσα τών Ουραμών, στην Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τής πρέπουν λόγια άπό χείλη άγια και δοξολογίες Άγγέλων και Άρχαγγέλων. Έμείς άπλά, μέ πολύ φτωχά λόγια κάναμε μιά έλαχίστη μνεία τών θαυμαστών Της μεγαλείων, πού δέν προσθέτει τίποτα στην δόξα πού άπολαύει ή Ύπεραγία Θεοτόκος άπό τήν ύμνολογία, τήν παράδοση και τήν άσιογραφία έδω και τόσους αιώνες. Όλοι μας άς Τήν τιμούμε, άς Τήν άγαπούμε, άς Τήν δοξάζουμε γιατί είναι ή άκούραστη Μεσίτριά μας σ' έναν κόσμο πού τόσο πολύ Τήν έχει ανάγκη. Άς Τήν έπικαλούμεθα, και Έκείνη ως Μητέρα μας προστρέχει στό Θρόνο τοῦ Θεοῦ γιά νά Τόν ίκετεύσει γιά τόν καθένα άπό εμάς. Σάν τήν άγάπη και τήν άγκαλιά τής Παναγίας μας δέν πρόκειται ποτέ νά βρούμε άλλη.

ΣΕΙΣΜΟΙ ΣΤΑ ΣΥΝΑΞΑΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

«ρῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῆς φοβεραῖς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς»

Του Πρωτ. π. Ἰωάννη Ράμφου

Αναδημοσίευση ἀπὸ

τῆ μηνιαία ἐκδοση τῆς Ι. Μ. Ναυπάκτου «Παρέμβαση»

Σεπτέμβριος 1999 τεύχος 44.

Στίς ἀρχές τοῦ Σεπτεμβρίου 1999 ζήσαμε τίς συνέπειες τοῦ φοβεροῦ σεισμοῦ πού ἔγινε στὴν Ἀθήνα, τὸν ὁποῖο αἰσθάνθηκαν καὶ ἄλλες περιοχές τῆς Ἑλλάδος. Προηγουμένως εχαμε συγκλονισθεῖ ἀπὸ τὰ φοβερά ἀποτελέσματα τοῦ σεισμοῦ στὴν Τουρκία. Ἡ γῆ σειόταν ὀλόκληρες ἡμέρες καὶ ταυτόχρονα σειόνταν καὶ οἱ καρδιές τῶν ἀνθρώπων.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν σεισμῶν αὐτῶν μᾶς δόθηκε ἡ δυνατότητα νὰ δοῦμε τὸν ἀνθρώπινο πόνο, ἀπὸ τὴν ἀπώλεια ἀγαπητῶν προσώπων, καὶ συμπονέσαμε μαζί τους, νὰ δοῦμε πολλοὺς ἀνθρώπους νὰ χάνουν ὅλη τὴν περιουσία τους γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῆς ὁποίας κουράστηκαν μιά ὀλόκληρη ζωή, μᾶς δόθηκε ὁμως καὶ εὐκαιρία νὰ διαπιστώσουμε τὸν ἥρωισμό τῶν ἀνδρῶν τῆς ΕΜΑΚ, οἱ ὁποῖοι μὲ αὐτοθυσία ἔμπαιναν μέσα στὰ συντρίμια γιὰ νὰ ἀνασύρουν ζώες, καθὼς ἐπίσης εἶδαμε καὶ τὸν ἐνδιαφέρον ἄλλων ἀνθρώπων πού ἔτρεχαν γιὰ νὰ συμπαρασταθοῦν ποικιλοτρόπως.

Δέν μᾶς ἄφησε ἀπαθείς ἡ συνδρομὴ διαφόρων ὁμάδων διασώσεως ἄλλων κρατῶν πού ἤλθαν νὰ βοηθήσουν καὶ ἔδειξαν ἔτσι τὴν ἀλληλεγγύη τους. Παρὰ ταῦτα δέν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀγνοήσει καὶ τὴν ἀνευθυνότητα πολλῶν πού ἦταν ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν κατασκευή τῶν καταρρευσάντων οἰκοδομημάτων. Οἱ σεισμοὶ συνδέονται μὲ τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων σὲ ὄλες τίς ἱστορικές περιόδους.

Ἡ ἱστορία διασώζει μνημεις τέτοιων καταστρεπτικῶν σεισμῶν πού εἶχαν φοβερές συνέπειες καὶ σὲ ἀνθρώπους καὶ σὲ ἄλλα ἀντικείμενα. Μέσα στὸ Συναξάριο τῆς Ἐκκλησίας μας, πού διαβάζε-

ται καθημερινὰ κατὰ τὴν ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, διασώζονται οἱ μνημεις τέτοιων φοβερῶν σεισμῶν. Καὶ τὸ ὅτι ἐτέθησαν στὸ Συναξάριο, αὐτὸ ἦταν ἔκφραση τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεὸ γιὰ τὴ σωτηρία, ἀλλὰ καὶ τῆς παρακλήσεως πρὸς Αὐτόν γιὰ νὰ μὴ συμβοῦν ἐκ νέου τέτοιες καταστροφικές ἐνέργειες.

Ὁ ἀείμνηστος Πρωτ. π. Ἰωάννης Ράμφος σὲ μιά μελέτη μὲ τίτλο: “Μνήμια σεισμῶν”, κάνει λόγο γιὰ τοὺς σεισμούς οἱ ὁποῖοι πέρασαν μέσα στὰ συναξάρια τῆς Ἐκκλησίας. Στὸ τέλος δέ ἔχει συμπεριλάβει καὶ εἰδικὴ ἀκολουθία τὴν ὁποία ἐκποίησε ὁ ἀείμνηστος ὑμνογράφος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας μοναχὸς Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης. Ἡ ἀκολουθία αὐτὴ τιτλοφορεῖται: “Ἰκετήριος καὶ Εὐχαριστήριος” καὶ ἔγινε “εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἐν ἔτει 1953 γενομένων σεισμῶν εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους, Κεφαλληνίαν, Ζάκυνθον καὶ Ἰθάκην” καὶ ψάλλεται τὴν 11η Αὐγούστου.

Στὴ συνέχεια τοῦ κειμένου αὐτοῦ θὰ ἤθελα νὰ ἀναφερθῶ στοὺς σεισμούς πού μνημονεύονται στὸ ἐκκλησιαστικὸ Μηνολόγιο.

α) Δύο σεισμοὶ ἔγιναν τὴν 25η Σεπτεμβρίου: “ἀνάμνησις τοῦ μεγάλου σεισμοῦ, ἐν ἧ τελεῖται ἡ ἐν τῷ ἀέρι ἀρπαγὴ τοῦ παιδός” καὶ τὴν 26η Ἰανουαρίου: “μνήμη τοῦ μεγάλου σεισμοῦ”. Μερικοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι πρόκειται γιὰ ἕναν σεισμό, πού ἄρχισε τὴν 26η Σεπτεμβρίου καὶ τελείωσε τὴν 26η Ἰανουαρίου, ἀλλὰ ὁ ἀείμνηστος π. Ἰωάννης Ράμφος, ἰσχυρίζεται ὅτι πρόκειται γιὰ δύο σεισμούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ πρῶτος (25 Σεπτεμβρίου) συνεχίστηκε γιὰ τέσσερις μῆνες καὶ ὁ δεῦτερος (26 Ἰανουαρίου) συνεχίστηκε γιὰ τρεῖς μῆνες, ὁπότε ὑπῆρξαν δύο κύριοι σεισμοὶ μὲ τίς με-

τασεισμικές δονήσεις τους. Ὁ πρῶτος ἔγινε στήν ἀρχή τῆς βασιλείας τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Β' (408-450) καί ὁ δεύτερος στό τέλος τῆς βασιλείας του.

Ὁ χρονογράφος Θεοφάνης διασώζει τήν πληροφορία ὅτι τόσο φοβήθηκαν οἱ Βυζαντινοί ἀπό τόν σεισμό τῆς 25ης Σεπτεμβρίου, ὥστε ἔφυγαν ἔξω ἀπό τήν πόλη “καί ἦσαν διημερεύοντες σὺν τῷ ἐπισκόπῳ ἐν ταῖς πρός Θεόν δεήσεσιν λιτανεύοντες”. Μάλιστα, κατά τή διάρκεια τῆς λιτανείας “κυμαιομένης τῆς γῆς καί παντός τοῦ λαοῦ

ἐπτωθήθησαν ἐκκλησῖαι καί μοναστήρια, λαός τε πολὺς τέθνηκεν”. Ἔπεσαν πολλοί ἀνδριάντες “τά τε χερσαῖα τῆς πόλεως τείχη καί πόλεις καί χωρία ἐν τῇ Θράκῃ καί ἡ Νικομήδεια ἐν Βιθυνία καί ἡ Πραϊνετος καί ἡ Νίκαια, ἐν ἧ μία ἐσώθη Ἐκκλησία”. Μάλι-

κράζοντος τό Κύριε ἐλέησον” ἓνα μικρό παιδί ἤρπαγῃ στόν ἀέρα καί ἄκουσε μία θεϊκή φωνή πού τοῦ ἔλεγε νά ἀναγγεῖλῃ στόν ἐπίσκοπο καί τόν λαό νά ψάλλουν τόν ὕμνο “Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος ἰσχυρός, Ἅγιος ἀθάνατος ἐλέησον ἡμᾶς, μηδέν ἕτερον προστιθέντας”, ἐπειδή μερικοί αἰρετικοί “θεοπασχίται” προσέθεταν τό “σταυρωθεῖς Θεός”. Ὁ ὕμνος αὐτός, χωρίς τήν προσθήκη “σταυρωθεῖς Θεός”, μέ ἐντολή τοῦ Πατριάρχου Πρόκλου καί τῆς βασίλισσας Πουλχερίας θεσπίστηκε νά ψάλλεται σέ ὀλόκληρη τήν τότε αὐτοκρατορία. Κατά τή διάρκεια τοῦ σεισμοῦ τῆς 26ης Ἰανουαρίου γκρεμίστηκαν τά τείχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πολλά τμήματα τῆς Πόλεως καί πολλές οἰκίες, καθῶς ἐπίσης “ὁ λιμὴν τῶν Τρωαδισίων καί τό Χαλκοῦν Τετράπυλον”.

β) Ὁ σεισμός τῆς 7ης Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 524 ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ τοῦ Α'. Στά Συναξάρια γράφεται “μνήμη τῆς μετὰ φιλανθρωπίας ἐπενεχθείσης ἡμῖν φοβεραῶς ἀπειλῆς τοῦ μεγάλου σεισμοῦ”.

γ) Ὁ σεισμός τῆς 26ης Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 740 μ.Χ. Ὁ σεισμός αὐτός διήρκεσε ἐπὶ ἕνδεκα ἢ δώδεκα μῆνες. Ὁ χρονογράφος Θεοφάνης γράφει:

στα παρατηρήθηκε καί ἡ ἀλλαγὴ τῶν ὀρίων τῆς θαλάσσης σέ μερικά σημεῖα. Σέ ἀνάμνηση αὐτοῦ τοῦ μεγάλου καί φοβεροῦ σεισμοῦ, ὁ ὕμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας Ἅγιος Ἰωσήφ συνέγραψε εἰδικό κανόνα, ὁ ὁποῖος ψάλλεται τήν 26ῃ Ὀκτωβρίου, κατά τήν ὁποία ψάλλουμε καί τήν ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, καί διασώζεται μέχρι σήμερα.

δ) Ὁ σεισμός τῆς 14ης Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 557μ.Χ. Στό Συναξάριο τῆς Ἐκκλησίας γράφεται: “Μνήμη τῆς μετὰ φιλανθρωπίας ἐπενεχθείσης ἡμῖν φοβεραῶς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ, ἧς παρ' ἐλπίδα πᾶσαν ἔλυτρώσατο ἡμᾶς ὁ φιλόανθρωπος Κύριος”.

Πρόκειται γιά ἓναν φοβερό σεισμό πού διήρκεσε δέκα ἡμέρες. Ὁ χρονογράφος Θεοφάνης ἀναφέρει ὅτι ἔπαθαν μεγάλες ζημιές τά δύο τείχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κατέπεσαν πολλές Ἐκκλησίες, θυσιαστήρια τῶν Ἐκκλησιῶν καί Κιβώρια, ἰσοπεδώθηκαν ὀλόκληρες περιοχές, γι' αὐτό γράφει: “καί οὐκ ἦν τόπος ἢ προάστειον, ὃ οὐκ ἔπεσαν ἀπό τῆς φοβεραῶς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ”. Τόσο μέγας καί φοβερός ἦταν ὁ σεισμός, ὥστε “οὐ μέμνηται ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς ἐν τῇ γενεᾷ ἐκείνῃ”. Ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανός ὁ Α' “οὐκ ἐφόρεσε τό στέμμα ἐπὶ ἡμέρας μ' (σαράντα),

ἀλλά καί τῇ ἀγία τοῦ Χριστοῦ γεννήσει χωρίς αὐτό (τό στέμμα) προσῆλθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ”. Ὁ Κεδρηνός ἀναφέρει ὅτι χωρίς στέμμα προσῆλθε καί κατὰ τόν ἑορτασμό τῶν Θεοφανείων. Φαίνεται ὅτι ἔγινε μεγάλη καταστροφή καί ὑπῆρξαν πολλά ἀνθρώπινα θύματα.

ε) Ὁ σεισμός τῆς 9ης Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1870 στήν ἀρχή τῆς βασιλείας τοῦ Βασιλείου τοῦ Α΄ ἦταν διαρκείας σαράντα ἡμερῶν.

Δηλαδή οἱ μετασεισμικές δονήσεις κράτησαν σαράντα ἡμέρες. Ὁ χρονογράφος Νικήτας Παφλαγῶν, ἀφοῦ τόν ἀποκαλεῖ “φρικωδέστατον”, λέγει: “κατεδαφίστηκαν πολλές Ἐκκλησίες, στοές καί οἰκίες “κτηνῶν τε καί ἀνθρώπων ἀμύθητος γέγονε πανωλεθρία” καί αὐτός ὁ Ναός τῆς Ἁγίας Σοφίας διακινδύνευσε νά ραγίσει, ἐάν οἱ κρατοῦντες δέν τόν ἐπιμελοῦντο.

στ). Ὁ σεισμός τῆς 17ης Μαρτίου τοῦ ἔτους 790, κατὰ τούς χρόνους τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Βασιλέως.

ζ) Ὁ σεισμός τῆς 16ης Αὐγούστου τοῦ ἔτους 542. Μάλιστα οἱ χρονογράφοι Γεδεῶν καί Θεοφάνης στίς περιγραφές τους ὁμιλοῦν γιά σεισμό φοβερό κατὰ τόν ὁποῖο γκρεμίστηκαν Ἐκκλησίες, σπίτια, καί τό τεῖχος τῆς Κωνσταντινουπόλεως “καί ἀπέθανον πολλοί καί ἐγένετο φόβος μέγας”. Ὁ σεισμός αὐτός κράτησε σαράντα ἡμέρες. Ὁ Θεοφάνης γράφει: “καί πρὸς ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι κατενύγησαν λιτανεύοντες καί προεδρεύοντες καί εἰς τάς ἐκκλησίας μένοντες καί φιλανθρωπίας Θεοῦ γενομένης ἐπὶ τό χεῖρον γεγόνασι”.

Οἱ πληροφορίες αὐτές τίς ὁποῖες συνεγκέντρωσε ὁ ἀείμνηστος π. Ἰωάννης Ράμφος εἶναι πολύ σημαντικές καί μᾶς δίνουν τήν δυνατότητα νά κάνουμε τίς ἀκόλουθες παρατηρήσεις, οἱ ὁποῖες βέβαια ἔχουν σχέση καί μέ τούς συγχρόνους σεισμούς.

1. Ἡ Ἐκκλησία ὑπενθυμίζει κάθε χρόνο στούς πιστούς της τίς ἡμέρες τῶν φοβερῶν σεισμῶν πού ἀναφέραμε, ὥστε ἄφ’ ἑνός μὲν νά εὐχαριστήσουν ὁ πιστό τόν Θεό γιά τήν σωτηρία τῶν ἐπιζώντων ἀνθρώπων, ἀφ’ ἑτέρου δέν νά παρακαλέσουν τόν Θεό καί γιά τίς ψυχές τῶν φονευθέντων, καί γιά νά μὴν ἐπιτρέψει πάλι τήν ἐνεργοποίηση αὐτῶν τῶν φοβερῶν σεισμῶν.

2. Οἱ σεισμοί ἦταν πάντοτε συνδεδεμένοι μέ τήν ζωή τῶν ἀνθρώπων καί βέβαια εἶχαν ἀρνητικές καί θετικές συνέπειες.

Ὁ Καθηγητής κ. Βασίλειος Παπαζάχος, σέ ἓνα παλαιότερο ἄρθρο του ἀνέλυσε τίς σύγχρονες θεωρίες γιά τούς σεισμούς, σύμφωνα μέ τίς

ὁποῖες ἀνάλογα μέ τίς κινήσεις, τήν ἀπομάκρυνση ἢ τή σύγκλιση τῶν λιθοσφαιρικῶν πλακῶν, τά πετρώματα στά ὄρια τῶν πλακῶν αὐτῶν τεντώνονται ἢ συμπιέζονται, μέ ἀποτέλεσμα νά σπάζουν ἀπότομα καί ἔτσι δημιουργοῦνται τά ρήγματα, τά ὁποῖα ἀνάλογα μέ τό μήκος τους προξενοῦν τό μέγεθος τοῦ σεισμοῦ. Στή συνέχεια λέγει:

“Οἱ σεισμοί ἀποτελοῦν μέρος τῆς φυσικῆς διαδικασίας γένεσης καί ἐξέλιξης τῆς γῆς. Εἶναι ἡ διαδικασία πού δημιούργησε τά βουνά καί τά δάση, τίς εὐφορες πεδιάδες, τίς ὁμορφες θάλασσες καί τόν ὄρυκτό πλοῦτο. Συνεπῶς, οἱ σεισμοί εἶναι οἱ ἐκδηλώσεις τῆς ἐξαιρετικῆς ἀλλά καί σπάνιας στό σύμπαν τεκτονικῆς δραστηριότητας (ζωντανίας) τῆς γῆς, πού τήν κάνουν πολύ φιλόξενη γιά τόν ἄνθρωπο. Τήν διαδικασία αὐτή ὄχι μόνο δέν μπορούμε, ἀλλά οὔτε μᾶς συμφέρει νά τήν ἀλλάξουμε. Συνεπῶς τόσο ἡ γένεση τῶν σεισμῶν ὅσο καί ἡ ἐμφάνιση τοῦ ἀνθρώπου στή γῆ, ἔχουν τήν ἴδια αἰτία. Γι’ αὐτό πρέπει νά μάθουμε νά ζοῦμε μέ τούς σεισμούς καί νά ἀναζητοῦμε συνεχῶς καλύτερους τρόπους μείωσης τῶν ἀρνητικῶν συνεπειῶν τους”.

Ὡς Χριστιανοί, χωρίς νά ἀρνούμαστε αὐτές τίς ἀπόψεις τῶν ἐπιστημόνων, δεχόμεστε ὅτι ὅλα αὐτά τά γεωλογικά φαινόμενα (βροχή, ἀέρας, χαλάζι), ὅπως καί ἄλλα παρόμοια, γίνονται μέσα στή δημιουργική, κυβερνητική καί σωτηριώδη ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποῖος ἐπεμβαίνει ὅπου χρειάζεται μέ σκοπό τήν διατήρηση τῆς βιολογικῆς ζωῆς καί τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

3. Οἱ σεισμοί, κατὰ τό Συναξάριο τῆς Ἐκκλησίας, συνδέονται μέ τήν φιλανθρωπία καί τούς οἰκτιμούς τοῦ Θεοῦ. Ἄλλοῦ λέγεται “μνήμη τῆς μετὰ φιλανθρωπίας ἐπενεχθείσης ὑμῖν φοβεράς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ” καί ἄλλοῦ “μνήμη τῆς μετὰ οἰκτιμῶν ἐπενεχθείσης ἡμῖν ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις φοβεράς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ”. Δέν μπορούμε νά εἰσέλθουμε στόν σκοπό τῆς Πρόνοιας τοῦ Θεοῦ καί νά ἐρηνύσουμε γιατί ἐπιτρέπει καί παραχωρεῖ ὁ Θεός τήν ἐμφάνιση ἐνός σεισμοῦ, κατὰ τό ψαλμικό: “ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τήν γῆν καί ποιῶν αὐτήν τρέμειν”. Πάντως μέσα ἀπό τούς σεισμούς τῆς γῆς, γίνονται καί ἄλλες σεισμικές δονήσεις, πνευματικές καί σωτηριώδεις, σώζονται ποικιλοτρόπως οἱ ἄνθρωποι μέ τή φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ.

4. Οἱ Χριστιανοί τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἤξεραν νά ἀντιμετωπίζουν ὅλα τά θέματα, ἀκόμη καί αὐτούς τούς σεισμούς, μέ τή δέουσα προσοχή καί

τό έκκλησιαστικό τους φρόνημα. Από τήν πρώτη ώρα έκαναν λιτανείες και προσευχές. Μάλιστα, κατά τή διάρκεια τών λιτανειών, όπως είδαμε, είχαμε και θαυματουργικές έκδηλώσεις, ήτοι τήν άρπαγή του παιδιού και τήν θέσπιση του όρθοδόξου τρισαγίου ύμνου. Γι' αυτό και υπάρχουν τροπάρια, Κανόνες, παρακλήσεις, ευχές για τήν περίπτωση σεισμῶν. Έκτός από μερικές περιπτώσεις, πού είδαμε στην Τηλεόραση, κατά τις όποιες οι διασωθέντες ευχαριστοῦσαν τόν Θεό, δέν είδαμε αυτές τις λιτανείες, τις προσευχές, ή και αυτές πού έγιναν δέν θεώρησαν καλό νά τις δείξουν τά Μέσα Μαζικής Ένημέρωσης. Όποτε αυτό δείχνει τή διαφορά τής νοοτροπίας τών ανθρώπων τής τότε και τής σύγχρονης έποχής.

5. Οι σεισμοί και ό τρόπος αντιμετώπισέως τους δείχνει και μιá άλλη πραγματικότητα. Οι χρονογράφοι μάς λένε ότι κατά τή διάρκεια τών σεισμῶν, οι άνθρωποι κατενύγησαν, έκαναν προσευχές, μετανόησαν, αλλά "και πάλιν φιλανθρωπίας Θεοῦ γενομένης επί τό χειρον γεγόνασι", δηλαδή όταν ό Θεός μέ τή φιλανθρωπία Του σταμάτησε τούς σεισμούς, τότε ότι μόνον επανήλθαν στην προηγούμενη ζωή τής άμαρτίας, αλλά έκαναν και χειρότερα. Δείχνει αυτό τήν τρεπτότητα τών ανθρώπων και τή σκοπιμότητα πού δείχνουν οι διάφορες φάσεις τής ζωής τους.

Νά παρακαλούμε τόν Θεό νά μάς άπαλλάξει

άπό τούς σεισμούς ή νά τούς περιορίσει και ό "Ίδιος νά επεμβαίνει θαυματουργικά, καθώς έπίσης νά μάς βοηθά για νά υπερβαινουμε τόν φόβο του θανάτου, άφου αυτός ό φόβος δημιουργεί πανικό, άπελπισία και όλα τά παρεπόμενά τους. Νά ευχηθούμε στον Θεό νά αναπαύσει τις ψυχές τών ανθρώπων πού πέθαναν μέσα στα συντρίμια τών κατεδαφισθέντων οικοδομημάτων, καθώς έπίσης νά δίδη κουράγιο στους πονεμένους και νά έπουλώσει γρήγορα τις πληγές τους. Νά παρακαλέσουμε άκόμη τόν Θεό νά φωτίσει τούς μηχανικούς νά κάνουν καλά τό καθήκον τους, αλλά και νά προσφέρει τά πνευματικά Του άγαθά σε αυτούς πού μέ κίνδυνο τής ζωής τους έσωσαν και βοήθησαν ποικιλοτρόπως τούς έγκλωβισθέντας άδελφούς μας.

"Έτι δεόμεθα υπέρ του διαφυλαχθήναι τήν πόλιν ταύτην και πᾶσαν πόλιν και χώραν από λοιμοῦ, λιμοῦ, σειμοῦ, καταποντισμοῦ, πυρός, μαχαίρας, έπιδρομής αλλοφύλων, έμφυλίου πολέμου και αίφνιδίου θανάτου, υπέρ του ἴλεων, ευμενῆ και ευδιάλακτον γενέσθαι τόν αγαθόν και φιάνθρωπον Θεόν ἡμῶν, του άποστρέψαι και διασκεδάσαι πᾶσαν όργήν και νόσον τήν καθ' ἡμῶν κινουμένη και ρύσασθαι ἡμᾶς εκ τής έπικειμένης δικαίας Αὐτου άπειλῆς και ελεῆσαι ἡμᾶς".

Άναδημοσίευση από τήν έκδοση τής Ι.Μ.Ναυπάκτου "Παρέμβαση" Σεπτέμβριος 1999 τεύχος 44.

βιβλίο "Ο ΙΗΣΟΥΣ ὡς ΕΡΩΤΑΣ και ΕΡΑΣΤΗΣ"

του Γέροντος π. Νεκταρίου Μουλατσιώτη

Κυκλοφόρησε τό Πάσχα του 2009 σέ 6.000 αντίτυπα και έξαντλήθηκε. Τώρα κυκλοφορεῖ σέ 2η έκδοση.

Ένα νέο βιβλίο του Γέροντος π. Νεκταρίου Μουλατσιώτη πού ἤδη γίνεται άνάρπαστο. Μέσα από τό βιβλίο αυτό θά μάθετε:

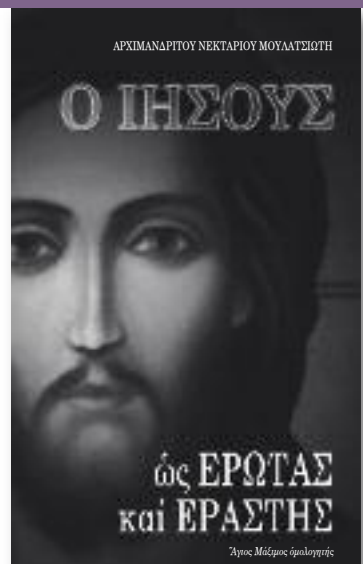
- * Που πάει ή ψυχή μετά τόν θάνατο,
- * Πώς είναι ή Κόλαση
- * Πώς είναι ό Παράδεισος
- * Γιατί ό άνθρωπος πεθαίνει

- * Γιατί ένας άνθρωπος πεθαίνει μικρός και ό άλλος μεγάλος
- * Γιατί έγινε τό σκίσμα μεταξύ Όρθοδόξων και Λατίνων
- * Γιατί έμεις έχουμε Τέμπλο ενῶ οι Λατίνοι δέν έχουν και πολλά άλλα σημαντικά θέματα πού αναλύονται σε αυτό τό βιβλίο.

Παραγγελίες βιβλίων

στό τηλέφωνο τής Ίερᾶς Μονῆς 26340 - 44391

(9-2 τό πρωῖ και 6-9 τό απόγευμα)

Ὁ ὁσίος Χριστοφόρος ὁ Παπουλακος

ὁ σύγχρονος ἀπόστολος
τοῦ ἐλληνισμοῦ

Ο Μοναχὸς Χριστοφόρος Πα-
ναγιωτόπουλος ἢ Πα-
πουλάκος εἶναι ἓνας
σύγχρονος ἀπόστολος τοῦ
Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας.
Παρά ταῦτα ἡ μορφή καὶ ἡ δράση του
ἐπὶ ἑκατὸν πενήντα καὶ πλέον χρόνια τε-
λοῦσε ὑπὸ ἀμφισβήτηση καὶ παρεξήγηση
μέσα στὴν τεχνητὴ ὁμίχλη, τὴν ὁποία
εἶχαν δημιουργήσει ἡ κακία καὶ οἱ ἀντινο-
μίες τῆς ἐποχῆς του, καὶ μόλις στίς μέρες
μας ἀποκαθίσταται μὲ ὄλη τους τὴ λαμ-
πρότητα.

Στὴν ἐποχὴ του ὀρισμένοι ἀπὸ σύγχυση
ἢ ἐμπάθεια τὸν ἀποκάλεσαν ἀγύρτη, τὸ ἐπί-
σημο κράτος τὸν συνέλαβε καὶ ἡ Ἱερά Σύνοδος,
ὑπὸ τὴν πίεση τῆς ἐξουσίας, τὸν περιορίσε διὰ
βίου σὲ Μονές τῆς Θήρας καὶ τῆς Ἄνδρου.
Ἄλλὰ ὁ λαὸς ἀπὸ γενιά σὲ γενιά, σάν μέσα σὲ
θρύλο, μᾶς μεταλαμπαδεύει μὲ εὐλάβεια καὶ σε-
βασμὸ τῆ μνήμη, τῆ φήμη καὶ τὰ σημεῖα του.
Ἔτσι, τώρα πού ὁ χρόνος τὸν ἀπομάκρυνε ἀπὸ
τίς σύγχρονες περιστάσεις, μπορούμε νὰ τὸν
δοῦμε καὶ νὰ τὸν κρίνουμε καλύτερα.

Ὁ Παπουλάκος/κης γεννήθηκε μετὰ τὸ 1770

στόν Ἄρμπουνα τοῦ Δήμου Κλειτορίας τῶν Καλαβρυτῶν. Μετέρχονταν τό οικογενειακό ἐπάγγελμα τοῦ κρεοπώλη. Ἦταν ἄνθρωπος φιλήσυχος καί δίκαιος. Σέ ὠριμη ἡλικία βλέπει ἕνα οὐράνιο σημεῖο στήν οἰκία του, πού τόν προστάζει νά ἀφιερῶθεϊ ἐξ ὀλοκλήρου στόν Χριστό ὡς κήρυκας μοναχός. Πιο ψηλά ἀπό τό χωριό του χτίζει τή σκήτη τῆς «Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου». Ἦταν ἀπλός καί κατεῖχε στοιχειώδεις γραμματικές γνώσεις· ὡς ἐκ τούτου δέν θά μπορούσε νά κατακτήσει κάποια ὑπεύθυνη θέση στόν ἀνώτατο κλῆρο. Εἶχε ὁμως τήν τύχη νά ζήσει στήν πιό ἔντονη περίοδο τοῦ Ἔθνους μας. Συμμετεῖχε στή μεγάλη προετοιμασία καί στόν ἀγῶνα γιά τήν ἀπελευθέρωση τῆς Ἑλλάδος ἀπό τό μακρόχρονο ὀθωμανικό ζυγό.

Ἔτσι ζυμώθηκε μέ τά ἐθνικά νάματα καί τήν πνευματικότητα, πού ἀπορρέουν ἀπό τή μακραίωνη παράδοσή μας καί τήν ἄνευ ὄρων καί ὀρίων προσήλωση τῆς ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας στήν Μεγάλη Μητέρα Ἐκκλησία. Καί ὅταν οἱ Βαυαροί καί τά ὄργανά τους θέλησαν νά ἀλλοιώσουν τό ἑλληνορθόδοξο πνεῦμα μέ ἀπαράδεκτες καί ὑποπτες καινοτομίες, ὁ Χριστοφόρος τέθηκε ἐπικεφαλῆς στόν ἀγῶνα γιά τήν ἀλήθεια καί τήν ἐλευθερία.

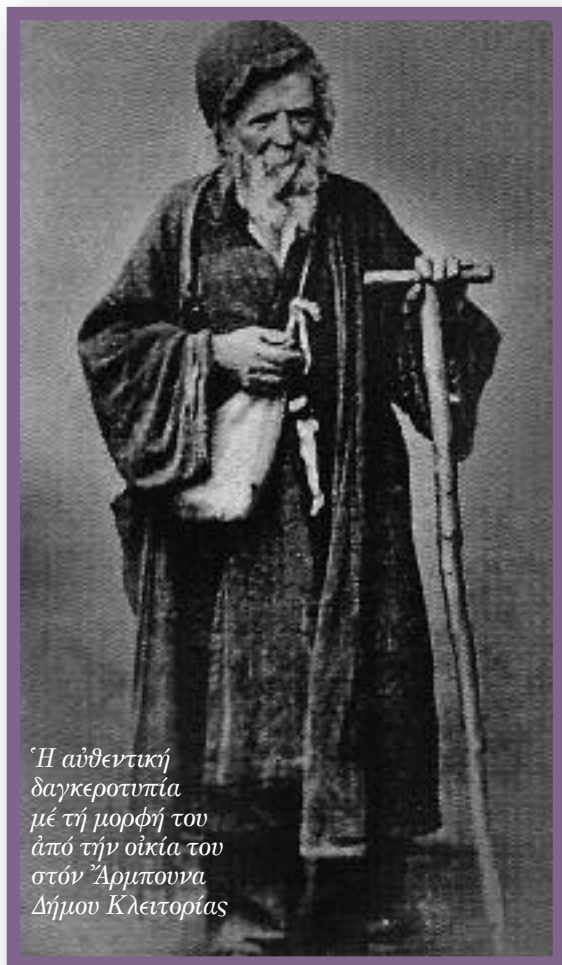

Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Χριστοφόρου τοῦ Παπουλάκου στήν Ἱερά Μονή Κύκκου Κύπρου.

Μαζί του λόγιοι ρασοφόροι τῆς ἐποχῆς του, ὅπως ὁ ἐκ Κεφαλληνίας Κοσμάς Φλαμιάτος, ὁ Μεγαλοσπηλιώτης Ἰγνάτιος Λαμπρόπουλος, ὁ Κωνσταντῖνος ὁ ἐξ Οἰκονόμων, ὁ Διονύσιος Ἐπιφανιάδης, καί ἄλλοι Κολλυβάδες καί πνευματικοί ἄνθρωποι ἀπό ὅλα τά κοινωνικά καί μορφωτικά στρώματα.

Ὁ Παπουλάκος περιοδεύει σέ ὅλη τήν Πελοπόννησο, στήν Ἀττική καί σέ πολλά νησιά, ὅπως στίς Σπέτσες, στήν Ὑδρα, στόν Πόρο καί στήν Ἐλαφώνησο, διδάσκοντας τό Λόγο τοῦ Θεοῦ. Οἱ Διδαχές του εἶναι βάλσαμο καί ἐλπίδα γιά τούς ταλαίπωρους ἀνθρώπους τῶν περιοχῶν αὐτῶν. Παντοῦ στηλιτεύει τίς προσπάθειες τῆς ξενόφερτης ἐξουσίας καί τῶν προστατῶν αὐτῆς, πού προσπαθοῦν νά ἀλλοιώσουν τήν παράδοσή μας. Μέ τό λόγο του μεταμορφώνει τό λαό, ὥστε νά ἐπικρατεῖ ἀγάπη, δικαιοσύνη καί συγχώρηση. Ὁ Τύπος τῆς ἐποχῆς γράφει πῶς: «Ὅ,τι δέν κατάφεραν οἱ νόμοι, τό κατόρθωσε μέ τό κήρυγμά του ὁ Χριστοφόρος». Ἡ φιλανθρωπία καί ἡ καλοσύνη ἐξαπλώνονται παντοῦ, ἀπ' ὅπου περνᾷ. Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀρχικά προτείνει νά τόν ἀφήσουν ἐλεύθερο, διαπιστώνοντας: «ὅτι ὅπου ἄν ἀπῆλθε, κηρύξας τόν λόγον τοῦ Θεοῦ, οὔτε ἀγυρτίαν, οὔτε ἰδιοτέλειαν τινα ἐφάνη μετελθών, ἀλλ' ἀφιλοκερδῆς ὢν, καί ἀκτῆμων, καί ὡς ὁ ὑπό ἀπλοῦς ἀπλούστατος τόν λόγον τοῦ Θεοῦ κηρύξας, συνέστειλε καί παντελῶς ἔπαυσε διὰ τῆς διδασκαλίας του τήν ζωκλοπήν, τήν δενδροκοπίαν, τήν ψευδορκίαν κ.τ.λ. καί ... θεωρεῖ αὐτόν τῆς κατ' αὐτοῦ γενομένης κατηγορίας Ἀθῶνων». Ὡστόσο οἱ ἰσχυροί φοβοῦνται καί πιέζουν τήν Ἱ. Σύνοδο νά ἐκδώσει ἀργότερα ἀπαγορευτική ἐγκύκλιο γιά τά κηρύγματα του. Ὁ Παπουλάκος ἐπιστρέφει στόν Ἄρμπουνα γιά περισυλλογή· ἀλλ' ὁμως ὄχι γιά πολύ.

Ὁ ἀγῶνας ἔχει γίνει γι' αὐτόν σκοπός τῆς ὑπάρξεώς του. Ὅταν σέ λίγο ξαναβγαίνει στά χωριά καί στήν ὑπαιθρο, ἡ Πελοπόννησος ὀλόκληρη καί πολλά νησιά δονοῦνται ἀπό ἐνθουσιασμό. Τοῦ ἐπιφυλάσσουν πρωτοφανῆ γιά τά χρονικά ὑποδοχή. Μιά μεγάλη πνευματική λιτανεία διασχίζει ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τό Μοριά μέ ἐπικεφαλῆς τόν Παπουλάκο. Παντοῦ τό πλῆθος μαζί μέ τόν κλῆρο τόν ἀποθεώνει καί τόν ἀκολουθεῖ ψάλλοντας τό «Τῆ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ...».

Ἡ αὐθεντικὴ
δαγκεροτυπία
μέ τῆ μορφῆ του
ἀπὸ τὴν οἰκία του
στὸν Ἄρμπουνα
Δήμιον Κλειτορίας

Ἡ μεγάλη πορεία τῆς πίστεως φθάνει μέχρι τὴν Καλαμάτα. Τότε ἡ Κυβέρνηση καὶ ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀνησυχοῦν καὶ ἀποφασίζουν νὰ ἀντιδράσουν. Στρατός καὶ στόλος ἀποστέλλονται ἐναντίον τοῦ ἄοπλου Γέροντος, γιὰ νὰ καταστείλουν τὸ «κίνημα». Ὁ Παπουλάκος καταφεύγει στὰ ἀπρόσιτα βουνὰ τῆς Μάνης, ὅπου τὸν προστατεύει μὲν ἡ ἀγάπη τῶν κατοίκων, θὰ τὸν καταδώσει ὅμως τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας. Ἡ ἀμοιβή τῆς συλλήψεως του εἶχε ὀρισθεῖ σέ ἕξι χιλιάδες δραχμές καὶ ὁ προδότης, δυστυχῶς, βρέθηκε ἀνάμεσα στὸν κληρο.

Ὁ ἀγωνιστὴς γιὰ ἕνα χρόνο ἐγκλείεται στίς ὑγρές καὶ ἀνήλιες φυλακές τοῦ Ρίου. Ὅταν μεταφέρεται στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ δικασθεῖ, κληρὸς καὶ λαός, μέ κλάματα καὶ δεήσεις, ὑποκλίνονται σέ ἐκεῖνον, ἀπ' ὅπου περνᾷ. Τὸ Κράτος δέν τολμᾷ νὰ τὸν δικάσει, γιατί ὁ λαός εἶναι μέ τὸ μέρος του καὶ

ἐτοιμος νὰ ἀναιρέσει τίς συκοφαντίες. Μέ πιέσεις τῆς πολιτείας στὴν Ἱ. Σύνοδο περιορίζεται σωματικῶς διὰ βίου, περιφρουρούμενος στὴ Μονὴ Προφήτου Ἡλιοῦ Θήρας καὶ ἀργότερα στὴ Μονὴ Παναχράντου Ἄνδρου. Ἀλλὰ ὁ λαός δέν τὸν λησμονεῖ. Ἀπ' ὅλα τὰ Βαλκάνια ἔρχονται προσκυνητὲς στὰ σιδερόφρακτα κελλιά, ὅπου φυλάσσεται, γιὰ νὰ πάρουν τὴν εὐχή του ἢ κομμάτι ἀπὸ τὸ ράσο του γιὰ ἀγιασμό. Κοιμήθηκε στὴν Ἄνδρο στὶς 18 Ἰανουαρίου 1861. Λίγο νωρίτερα ὁ φρουρὸς του ζήτησε συγγνώμη ἀπὸ τὸν Γέροντα καὶ τὴν εὐλογία του, γιὰ νὰ γίνεи Μοναχός. Εἶχε τὴν πεποίθηση ὅτι κάτω ἀπὸ τὴν κατάλευκη γεειάδα του ἐκπορεύονταν φῶς καὶ ἀλήθεια.

Ὁ Παπουλάκος κοιμήθηκε ἀγνοημένος ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς, πού προσπάθησαν καὶ μετὰ τὸ θάνατό του νὰ κηλιδώσουν τὴ μνήμη του. Ἀλλὰ ὁ κληρὸς καὶ ὁ λαός τὸν ἤθελε πάντα κοντὰ του. Πολλοὶ Ναοὶ χτίζονταν στὸ ὄνομά του, ὅσο ἀκόμα ζοῦσε, προσωπικὰ του ἀντικείμενα τοποθετοῦνται, μαζί μέ τὴ μορφὴ του σε δαγκεροτυπία, στὰ εἰκονοστάσια ὡς λείψανα. Ἀπὸ πατέρα σέ παιδί μέ εὐλάβεια μεταφέρεται ὁ σπόρος, πού ἔρριξε ὁ φωτισμένος αὐτός, ἀλλὰ καὶ θαρραλέος, ἀγωνιστὴς-μοναχός. Μέ σεβασμὸ ἀναφέρονται ὄλοι στὴν πορεία τῆς ζωῆς του, ἀπὸ τὸ σπίτι του στὸν Ἄρμπουνα Κλειτορίας μέχρι τὴ Μονὴ Παναχράντου, «ἐδῶ γεννήθηκε ὁ Παπουλάκος», ἢ «ἀπὸ ἐδῶ πέρασε», ἢ «σέ αὐτὴ τὴν πέτρα ἀνεβασμένους κήρυξε».

Μετὰ πολλὰ χρόνια ἔρχεται ἡ ἀναγνώριση. Εἶναι καὶ αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς φυλῆς μας. Ἐδῶ οἱ ἥρωες, οἱ Ἅγιοι καὶ οἱ μεγάλες προσωπικότητες δέν ἀνακηρύσσονται οὔτε ἐπιβάλλονται μέ δόγματα, μέ διατάγματα. Ἐδῶ τοὺς μεγάλους τοὺς ἀναδεικνύει ὁ λαός, ἀφοῦ ὁ χρόνος ξεκαθαρίσει τίς ὑποπτές ἀλληλεπιδράσεις τῆς ἐποχῆς καὶ τῶν συνανθρώπων τους.

Ἔτσι, ὁ Παπουλάκος, ὁ φτωχὸς Μοναχός, περνᾷ ἤδη στὴ χορεία τῶν Ἁγίων τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τιμᾶται τὴν ἡμέρα τῆς κοιμήσεώς του, τὴν 18ῃ Ἰανουαρίου, καθὼς καὶ τὴν 18ῃ Αὐγούστου σέ ἀνάμνηση τῆς λιτάνευσης τῆς εἰκόνας καὶ τῆς τιμίας κάρας του, κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1973, στὴν Ἀχαΐα.

Ἀρχιμ. Νεκτάριος Ν. Πέττας, Πρόεδρος τοῦ μὴ κερδοσκοπικοῦ: «ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΠΑΠΟΥΛΑΚΟΣ»

<http://www.papoulakos.org>

Ἡρωϊκὴ ἀντιμετώπιση τοῦ καρκίνου ἀπὸ τὴν μικρὴ Μαρία Ἐβελίνα...

Πρὶν 5 χρόνια περίπου, εἶχαμε ζητήσῃ τὴν προσευχή σας γιὰ τὴν μικρὴ Μαρία Ἐβελίνα πού ἔπασχε ἀπὸ καρκίνο, καὶ πραγματικὰ σέ αὐτό τό διάστημα ἡ μικρὴ θε-ραπεύθηκε καὶ σταμάτησε τίς χημειοθεραπείες. Ὅμως πρὶν κλείσει ἡ πενταετία ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού θεραπεύθηκε ἡ μικρὴ Μαρία Ἐβελίνα χτυπήθηκε καὶ πάλι ἀπὸ τὸν καρκίνο. Θέλουμε καὶ πάλι νὰ

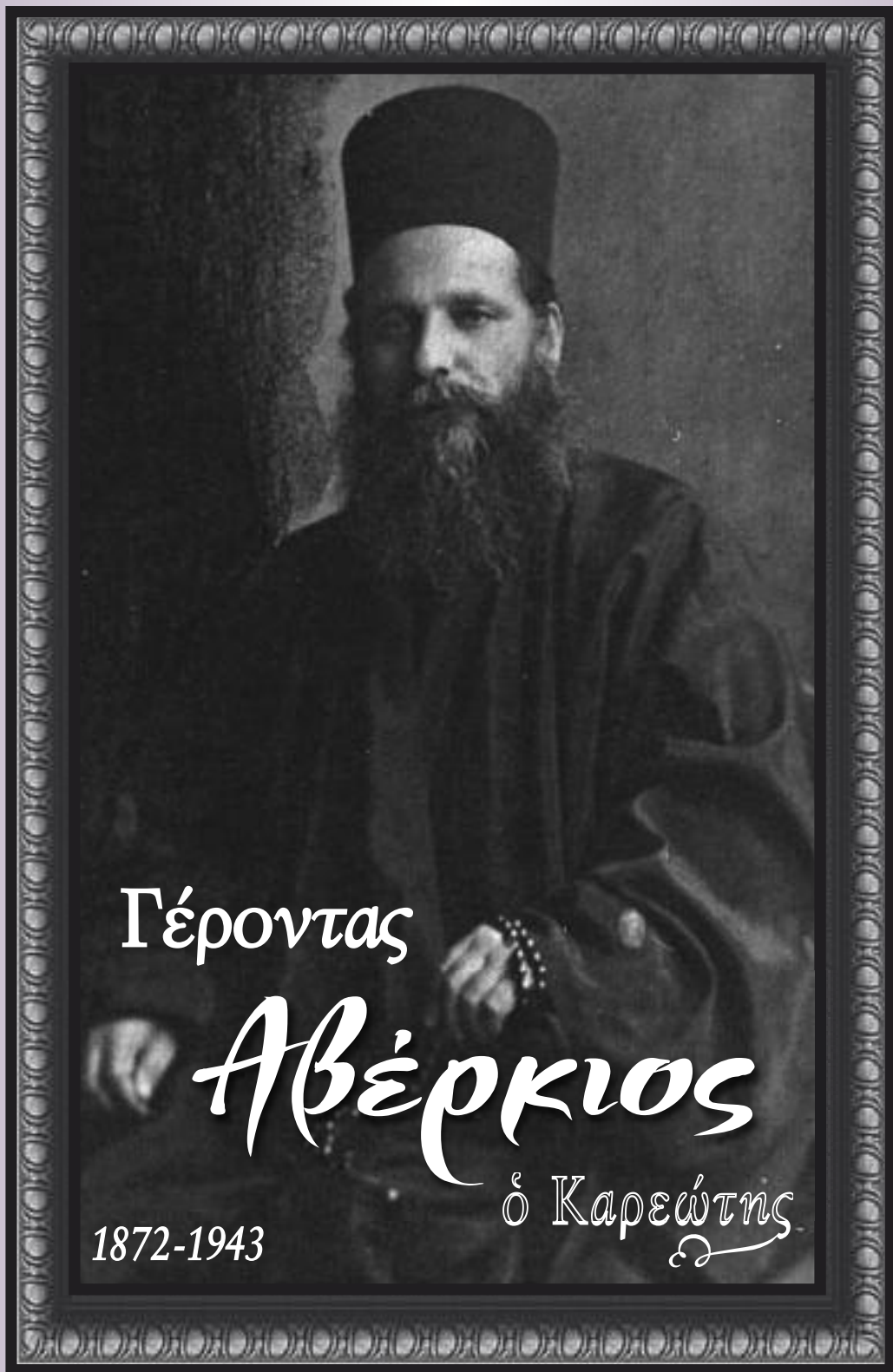

ζητήσουμε τίς καθημερινές προσευχές ὄλων σας. Παραθέτουμε τὴν ἐπιστολὴ τῆς μητέρας της, ὅπως δημοσιεύεται στὸ διαδίκτυο www.caringbridge.org/visit/maryevelynking γιὰ νὰ δεῖτε πῶς σύγχρονες ὀρθόδοξες μητέρες ἀντιμετωπίζουν μιὰ τόσο μεγάλη δοκιμασία μὲ ὀρθόδοξο σθένος, ὅπως καὶ οἱ ἁγίες μητέρες τῶν πρώτων ἀποστολικῶν χρόνων. Εὐχόμεστε ἡ πίστη τῆς μητέρας της ἀλλὰ καὶ τῆς ἴδιας νὰ ἀποτελέσει ἕνα καλὸ πνευματικὸ παράδειγμα γιὰ ὄλους μας...

“Ἡ Μαρία Ἐβελίνα, ἄρχισε νὰ κουτσαίνει πάλι, ἀρχές Ἰανουρίου. Ἡ ἀκτινογραφία ἔδειξε κάτι παράξενο στὸ ἴδιο σημεῖο. Δέν φαινόταν κάτι σοβαρὸ καὶ μετὰ ἀπὸ μιὰ ἡμέρα περίπου σταμάτησε νὰ κουτσαίνει ἀλλὰ ὁ γιατρός της προγραμμάτισε νὰ κάνει ἀξονική καὶ ΜΙΒΓ γιὰ νὰ εἴμαστε σίγουροι. Ἡ ἀξονική ἦταν Τρίτη, καὶ ὅλα ἔδειξαν καλά. Τὸ ΜΙΒΓ ἦταν ἐχθές καὶ μᾶς ἔδειξε ὅτι ἔχει προσβληθεῖ καὶ πάλι μὲ καρκίνο στὰ κόκκαλα καὶ στὸ νωτιαῖο μυελό. Θὰ συναντηθοῦμε μὲ τὸν γιατρό τῆ Δευτέρα γιὰ νὰ μᾶς ἀνακοινώσῃ πῶς θὰ νὰ πολεμήσουμε τὸν καρκίνο. Γνωρίζουμε ὅτι ἡ Μαίρη-Ἐβελιν ἦταν καὶ πάντα θὰ εἶναι ἀσφαλῆς στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Τό ἔλεός Του τό ἔχουμε δεῖ φανερά στή διάρκεια τῆς ζωῆς της καὶ Τοῦ ἔχουμε ἐμπιστοσύνη ὅτι θὰ συνεχίσει νὰ τὴν προσέχει εἴτε ζεῖ, εἴτε ὄχι. Ὅταν τῆς τό εἴπαμε, δέν ἔδειξε νὰ ἀντιδρᾷ πολύ, νομίζω ὅτι προσπαθοῦσε νὰ εἶναι δυνατὴ γιὰ ἐμᾶς. Ἀφοῦ λίγο τό σκέφθηκε,

εἶπε ἡ ἴδια στὸν καρκίνο ὅτι “μιὰ φορά σέ νίκησα καὶ πάλι θὰ σέ νικήσω χτυπώντας στὸ κέντρο σου. Μιλήσαμε ὅτι ὁ Θεός εἶναι πιὸ δυνατός ἀπὸ τὸν καρκίνο, πού δέν μπορεῖ οὕτως ἢ ἄλλως νὰ βλάψῃ τὴν ψυχὴ της. Ἔφαγε κάτι, καὶ πῆγε νὰ δεῖ μίκυ-μάους. Μόλις εἶδα τὴ δύναμη πού εἶχε ἡ Μαίρη-Ἐβελιν, μὲ ὤθησε νὰ συγκεντρωθῶ καὶ νὰ συνειδητοποιήσω πῶς πρέπει νὰ ἀντιμετωπίσω αὐτὴ τὴ μάχη. Ἡ ζωὴ εἶναι γεμάτη μὲ λύπες γιὰ ὄλους μας. Θὰ διέλθουμε τόσο τίς

καλές στιγμὲς ὅσο καὶ τίς κακές στιγμὲς, γνωρίζοντας ὅτι τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ ὅ,τι μπορούμε νὰ καταλάβουμε. Σήμερα στείλαμε τὴ Μαίρη-Ἐβελιν στὸ σχολεῖο γιὰ νὰ συνεχίσει τό κανονικὸ της πρόγραμμα. Εἶχε λίγο πόνο στὰ πόδια της, ἀλλὰ γενικὰ ἦταν καλά. Στὸ σχολεῖο ἔτρεχε καὶ πῆδαγε παντοῦ. Σᾶς παρακαλοῦμε νὰ μᾶς ἔχετε στίς προσευχές σας, τώρα πού διανύουμε αὐτό τό καινούργιο καὶ δύσκολο κεφάλαιο. Ἐμεῖς φυσικὰ εἴμαστε συντετριμμένοι, ἀλλὰ προσπαθοῦμε νὰ ἀρχίσουμε νὰ τό συνηθίζουμε. Ὑπάρχει ἀκόμη ἐλπίδα, καὶ θὰ τό παλαίψουμε μὲ τὰ ὄπλα τῆς προσευχῆς καὶ τὰ φάρμακα, ὅσο ὑπάρχει ἐλπίδα. Ἡ ἀνώτατη ἐλπίδα της βέβαια, εἶναι φυσικὰ ἡ αἰώνια ζωὴ πού καμμιά ἀρρώστια ἢ θάνατος δέν μπορεῖ νὰ τὴν πάρει, καὶ ἐάν Θεός μὲ τὴ σοφία Του διαλέξει νὰ τὴν πάρει νωρίτερα, θὰ κάνουμε προσευχὴ νὰ μᾶς χαρίσει τὴν χάρη νὰ Τοῦ ἔχουμε ἐμπιστοσύνη καὶ ὑπομονή γι’ αὐτὴ τὴ μέρα πού θὰ ξανασυνατηθοῦμε, γνωρίζοντας ὅτι ὁ σύνδεσμος τῆς ἀγάπης πού Ἐκείνος μᾶς ἔχει ποτὲ δέν θὰ διαρραφεῖ. Σᾶς παρακαλῶ προσευχηθεῖτε νὰ εἴμαστε δυνατοί, νὰ ἔχουμε εἰρήνη καὶ ἐμπιστοσύνη στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καθὼς ξεδιπλώνει τὴ ζωὴ της. Τό βράδυ, ἡ Μαίρη-Ἐβελιν στή βραδινὴ προσευχὴ της, ζήτησε ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ νιώσῃ καλύτερα ἢ μητέρα της καὶ πολὺ γρήγορα ζήτησε κάτι γιὰ τὴν ἀνάρρωση τῆς υγείας της. Εἶναι ὁ ἥρωάς μου καὶ μαζί μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, θὰ διασχίσουμε αὐτὴ τὴν πορεία ὅ,που καὶ ἐάν μᾶς βγάλεῖ”.

Γέροντας

Αβέρκιος

ὁ Καρεώτης

1872-1943

ύποφαινόμενος τυγχάνω γέννημα καί θρέμμα του χωρίου Βουνοῦ τῆς Τριπόλεως, ὁ ὑπό τό κατά κόσμον ὄνομα Ἀθανάσιος Δ. Σιερέτης”.

Μέσα στά γραπτά τοῦ Γ. Ἀβερκίου, βρίσκουμε σκόρπιες ἀναφορές γύρω ἀπό τό πρόσωπό του, οἱ ὁποῖες μαζί μέ ἄλλες μαρτυρίες ἀπό ἐπιζῶντες μοναχοῦς, θά μᾶς βοηθήσουν νά σκιαγραφήσουμε τό πρόσωπό του καί τήν ἱστορική μαρτυρία του στήν τότε ἀγιορειτική ζωή.

Τελείωσε τήν ἐκκλησιαστική σχολή τῆς Τριπόλεως, τῆς ὁποίας τότε σχολάρχης ἦταν ὁ μετέπειτα ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Θεόκλητος, μέ τόν ὁποῖο ἀργότερα συνεργάστηκαν στό Μακεδονικό θέμα. Ἡ νεανική του ἐπιθυμία ἦταν νά ἀκολουθήσει στή μοναχική ζωή τόν ἀδελφό του, πού ἦταν ἤδη μοναχός στό Ἅγιον Ὀρος, τόν π. Κοσμᾶ. Οἱ γονεῖς του ὅμως ἦταν ἀνένδοτοι καί γι’ αὐτό ἐπινόησε ὅτι ἐπιθυμεί νά συνεχίσει τίς σπουδές του στή Σχολή τῆς Χάλκης. Ἔτσι, ἀπέσπασε τήν εὐχή τῶν γονέων του καί ἀναχώρησε. Ἀντί γιά τή Χάλκη, τόν δέχθηκε ὁ Ἀθωνας καί τόν γαλούχησε μέ ὕδωρ σοφίας καί ἀνδρείας. “Ἦλθον εἰς τό Ἅγιον Ὀρος τό ἔτος 1890, εὔρον ἐνταῦθα ἔως 8000 μοναχοῦς. Ἐξ’ αὐτῶν 3500 ἦσαν Ἕλληνες, 3500 Ρῶσσοι καί 1000 Ρουμάνοι, Βούλγαροι καί Σέρβοι”. Σέ ἄλλο σημεῖο γράφει πάλι: “Ἀφιχθεῖς δ’ ἐν Ἁγίῳ Ὀρει τό 1890 καί διατελέσας τό πρῶτον ὑποτακτικός τοῦ ἀυτάδελφου μου Κοσμᾶ μοναχοῦ, καθισματάρη Ξηροποταμινοῦ ἐν τῷ Κελλίῳ “Εἰσόδια”, παρέμεινα παρ’ αὐτῶ ἐν ἔτος, μετά τήν πάροδο τοῦ ὁποίου ἀφοῦ οὗτος ἀσθενήσας ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον...”. Τό Κελλίον “Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου” βρίσκεται ἄνωθεν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ξηροποτάμου, σήμερα δέ εἶναι ἐρειπωμένο. Ὁ π. Κοσμᾶς ἔπασχε ἀπό φυματίωση σέ βαρεία μορφή. Πιεζόμενος ἀπό τούς γιατρούς νά τρέφε-

ται μέ γαλακτοκομικά προϊόντα, εἶχε ἔντονο προβληματισμό, ἂν θά πρέπει νά συγκαταβεί τή Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Προσευχόμενος γιά τό θέμα αὐτό, θεωρεῖ τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, ἡ ὁποία τοῦ λέγει: “ετε φᾶς, ετε δέν φᾶς, μετά τό Πάσχα θά εἶσαι μαζί μου”. Στή συνέχεια, ἐπειδή ἀδυνατοῦσε νά κατέβει μέχρι τή Μονή, γιά νά ρωτήσει τόν πνευματικό περὶ τοῦ ὁράματος, ἂν πρέπει νά τό ἀποδεχθεῖ ἢ ὄχι, στέλνει τόν δόκιμο ἀδελφό του. Ὁ δέ πνευματικός, γνωρίζοντας τήν ἐσωτερική ζωή τοῦ π. Κοσμᾶ, εἶπε στόν δόκιμο νά μήν ἀμφιβάλλει γιά τό ὁρώμενο ὁ ἀσθενής ἀδελφός του. Μάλιστα σέ μιᾶ στιγμή τῆς συνομιλίας, λέγει πρὸς τόν δόκιμο τότε Ἀθανάσιο: “Νά ἤξερες παιδί μου, τί ἀδελφό ἔχεις!”. Ὁ π. Κοσμᾶς ἐπέλεξε νά μήν καταλύσει τή Μ. Τεσσαρακοστή, παρ’ ὅλο τό βάρος τῆς ἀσθενείας καί πράγματι μετά τό Πάσχα ἐκοιμήθη.

Ὁ δόκιμος Ἀθανάσιος εἶχε ρωτήσει τόν ἀδελφό του, τί νά κάνει στή συνέχεια αὐτός. Τόν συμβούλεψε νά πάει νά ὑποταχθεῖ στόν τότε ἀκμάζοντα ἱερομόναχο Κοσμᾶ Σώτροπα ἐκ Χίου, Γέροντα τοῦ Ἰβηρικικοῦ Κελλίου “Ἅγιος Γεώργιος” τό ἐπικαλούμενο τῶν “Ἀβερκαίων”. Πράγματι, ὁ δόκιμος Ἀθανάσιος ἀκολούθησε τήν ἐντολή τοῦ ἀδελφοῦ του καί μετά τήν ὀσιακή κοίμησή του, ὑποτάχθηκε στό ἐν λόγῳ Κελλίον, τό ὁποῖο εἶχε μεγάλη ἱστορική παράδοση μέ πατέρες πού εἶχαν διαπρέψει στή μοναχική ζωή. Τό

ὁ Γέροντας Ἀβέρκιος ἦταν

θεῖος (ἀδελφός τοῦ πατέρα της)

τῆς μακαριστῆς Γερόντισσας

Ὀλυμπιάδος Φρέντζου, πρώτης

Ἡγουμένης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας.

Ἰερό Κελλίον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, φέρεται κατὰ παράδοση σύγχρονο μέ τήν Ἱερά Μονή Ἰβήρων καί στό ὑπόγειο αὐτοῦ ὑπῆρχε παρεκκλήσιο ἀρχαῖο. Ἐκεῖ ἀναφέρεται ὅτι ἐρχόταν ὁ Ἅγιος Γεώργιος, ὁ κτίτωρ τῆς Μονῆς καί ἠσύχαζε. Στό Κελλίον αὐτό διέπρεψαν πολλοί καί διάφοροι πατέρες. Κατά τόν καιρό τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, κατείχε αὐτό ὁ ἐνάρετος μοναχός Συμεών, ὁ ὁποῖος ἦταν Γέροντας τοῦ π. Ἀβερκίου τοῦ πρώτου, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἔλαβε καί τήν ἐπωνυμία. Πρῶτα, μόναζαν στό Κουτλουμουσιανό Κελλίον “Ἅγιος Γεώργιος”, ὅπου εἶχε ἀσκηθεῖ ὁ ἱερομάρτυς Ἅγιος Κυπριανός. Ἐκεῖ ἀδικηθεῖς ὑπό τῆς Μονῆς γιά ἓνα μύλο, ἔφυγε καί ἀγόρασε τό Ἰβηρίτικο Κελλίον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, διότι δέν ἤθελε νά ἀποχωρισθεῖ τόν Ἅγιο. Ὁ Γέρον Συμεών ἔφθασε τήν ἡλικία τῶν 107 ἐτῶν, ἐκ τῶν ὁποίων τά ἐπτά τελευταῖα διῆλθε ἀόμματος.

Εἶχε τή συνήθεια ὁ ἀείμνηστος νά ψαρεύει καί νά διανέμει τά ἀγρευόμενα ψάρια σέ διάφορους μοναχοῦς καί πτωχοῦς λαϊκοῦς δωρεάν. Ἀκόμη εἶχε ἄλλη συνήθεια ὅπως, μέ τά περισσεύματα τῶν ἐσόδων τοῦ Ἱ. Κελλίου, νά νυμφεῖται πτωχά καί ὄρφανά κορίτσια. Στό σκοπό του αὐτό συνέδραμαν καί πολλοί ἄλλοι θεοφοβούμενοι χριστιανοί, δίνοντας σ' αὐτόν νομίσματα. Πολλές φορές, μόνος του μετέβαινε σέ διάφορα χωριά τῆς Χαλκιδικῆς καί μέ ἐπιτήδειο τρόπο καί μυστικό τά προίκιζε.

Στούς διαδόχους του, πνευματικό π. Κοσμᾶ καί Γέροντα Ἀβέρκιο, ἄφησε ὡς κληρονομιά πέντε μόνο γρόσια καί τήν εὐχή του, ἡ ὁποία εὐχή δόξαζε τόν ἀείμνηστο Ἀβέρκιο. Ἀποδημώντας δήλωσε στούς ὑποτακτικούς του, ὅτι οὐδέποτε παρέλειψε τά πνευματικά του, δηλαδή ἀκολουθία καί κανόνα. Ἀκολουθῶς καί ὁ Γέρον Ἀβέρκιος, ὁ διάδοχος τοῦ π. Συμεών, ἐμιμήθη τόν Γέροντά του καί τά διέθετε ὅλα πρός τόν ἴδιο σκοπό. Ὁ Γέρον Ἀβέρκιος ἐκατήγετο ἀπό τό Τσοτύλι τῆς Μακεδονίας. Διακρίθηκε στήν ἱατρική τέχνη, τήν ὁποία ἐπεμελεῖτο μέ ἄκρα φιλαδελφία καί ἀνάργυρα. Γράφει ὁ δόκιμος Ἀθανάσιος καί μετέπειτα π. Ἀβέρκιος (ὁ δεύτερος), “διό ἐκφράζω τόν θαυμασμό μου οὐ μόνον ἐγώ, ἀλλά καί ὄλοι ὅσοι τοῦς γνώρισαν, διότι καί ὡς ἱατροί καί ὡς πνευματικοί διέπρεψαν... Ὅθεν εὐγνωμόνων αὐτούς, δέν δυσκολεύομαι νά ὁμολογήσω ὅτι θεωρῶ ἑμαυτὸν εὐτυχῆ διότι συνέπεσε καί ἔτυχον ὑποτακτικός των”.

Τό 1864 ὁ Γ. Ἀβέρκιος κινδύνευσε νά ἐκδιωχθεῖ ἀπό τόν Κελλίον του ὑπό τῆς Μονῆς, διότι ἔλαβε ἐνεργό μέρος στό κελλιῶτικο ζήτημα καί διέθεσε μάλιστα περί τίς 25 χρυσές λίρες. Διασώθηκε ὁμως ἀπό τοῦς ὑπόλοιπους 19 ἀντιπροσώπους τῆς Ἱεραῦς Κοινότητος, ἐπειδή κατὰ καιρούς εἶχε εὐεργετήσει μέ τήν ἱατρική του ὅλες τίς μονές. Ὁ Γ. Ἀβέρκιος ἀπεβίωσε εἰς ἡλικία σχεδόν 80 ἐτῶν. Ὁ πνευματικός παπα-Κοσμᾶς, ὡς διάδοχος ὑπεδείχθη καί ἔκρινε τόν δόκιμο Ἀθανάσιο, δίνοντας τό ὄνομα τοῦ προαπελθόντος Ἀβερκίου τοῦ ἱατροῦ, εἰς μνημόσυνο αὐτοῦ.

Ὁ νεώτερος π. Ἀβέρκιος, ἀνδρώθηκε στή μοναχική ζωῆ μέ τίς πνευματικές διδαχές καί τό παράδειγμα τοῦ παπα-Κοσμᾶ. Ἀργότερα μέ εὐγνωμοσύνη πρός τοῦς Γεροντάδες του πού τόν γαλούχησαν στήν ἐν πνεύματι ζωῆ, ἔγραφε: “ἂν ἐγώ σιωπήσω περί τῆς ἀρίστης διαγωγῆς τῶν ἀνωτέρω Γερόντων καί τοῦ ὀσίου βίου των, οἱ λίθοι κεκράζονται”.

Μετά τήν κοίμηση τοῦ παπα-Κοσμᾶ, διάδοχος ἐγινε ὁ π. Νεόφυτος Τσουλόπουλος ἐκ Πελοποννήσου, μετά τοῦ π. Ἀβερκίου καί τοῦ π. Γεωργίου. Κατά τήν πρώτη δεκαετία τοῦ 20ου αἰῶνα, διά λόγους “ὑψηλοῦς” ἄφησαν τὸ Ἰβηρίτικον Κελλίον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. “Ὀλίγον πρό τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου τό 1912, ὅποτε εἶχεν ἀναφθεῖ τό πῦρ καθ' ὅλην τήν Μακεδονία οἱ ἐδῶ Ρῶσσοι μοναχοί δι' ἀφθόνου χρυσοῦ ἠγόραζον πᾶν ὅτι ἀγιορεῖτικο ἦταν δυνατόν νά πωληθεῖ πρός αὐτούς. Τότε ἀπεπειράθησαν μέ ἀντίτιμον 5000 λιρῶν νά ἀγοράσωσι τὸ ἐν Καρυαῖς Κελλίον Ἅγιοι Ἀρχάγγελιοι...”. Ἦθελαν νά ἔχουν οἴκημα στό κέντρο τῶν Καρυῶν γιά τή διευκόλυνση τῶν σκοπῶν τους. Τό ἑλληνικό ὁμως προξενεῖο στή Θεσσαλονίκη, εἰδοποιήθηκε ἔγκαιρα καί μέ συναίνεση τοῦ σερβικοῦ, ἐφ' ὅσον δέν ὑπῆρχε Σέρβος ἀγοραστής, παρουσίασε “Ἑλληνα ἀγοραστή. “... Τότε ὁ ὑποφαινόμενος ἔπεισα τόν ἀείμνηστο Γέροντα Νεόφυτο ἱερομόναχο καί τό ἠγοράσαμεν, πωλήσαντες τό ἡμέτερον ὀνομαστικόν Κελλίον τῶν Ἀβερκαίων, τό Ἰβηρίτικον Ἅγιος Γεώργιος, ὅπερ ἦτο ἠσυχαστήριον εἰς τόν κτήτορα τῆς Μονῆς τῶν Ἰβήρων, Ἅγιον Γεώργιον”. Ἐτσι μέ τήν ὑποστήριξη τῶν Σέρβων προϋσταμένων τῆς Μονῆς Χιλανδαρίου, ἐναντι τῶν Βουλγάρων, πού χρηματίζονταν ἀπό τοῦς Ρῶσσους, καθῶς καί μέ τή μεσολάβηση τῶν προξενείων τῆς Θεσσαλονίκης, ἑλληνικοῦ καί σερβικοῦ, ἀγόρασαν τό Κελ-

λίον Ἁγιοῦ Ἀρχάγγελου στίς Καρυές, περί τό ἔτος 1908.

Ὁ Γ. Νεόφυτος ἀπεβίωσε στίς 9 Ἰανουαρίου 1923, σέ ἡλικία 75 ἐτῶν, εἰς τό νέο πλέον Κελλίον τῆς συνοδείας τῶν Ἀβερκαίων, ἀφήνοντας ὡς διάδοχο καί κληρονόμο τόν μοναχό Ἀβέρκιο μέ πενταμελῆ ἀδελφότητα. Ἦδη ὁμως ὁ π. Ἀβέρκιος Σιερέτης εἶχε ἐνεργό συμμετοχή στά ἱστορικά γεγονότα τῆς ἐποχῆς του, ὡς ἰδρυτικοῦ μέλους τῆς Ἑλληνικῆς Κελλιωτικῆς Ἀδελφότητος. Ὅταν ἐξερράγη ὁ Βαλκανικός πόλεμος τό 1912, τό αἶσθημα τῶν Ἑλλήνων μοναχῶν εἶχε κορυφωθεῖ.

Ἡ Κελλιωτική Ἀδελφότης εἶχε ἀφειδῶς προσφέρει χρήματα γιά τίς ἀνάγκες τῶν δεινοπαθόντων Ἑλλήνων στή Βουλγαρία, καθῶς καί στούς μακεδονικούς συλλόγους καί στά ἀντάρτικα σώματα καί πάλι ἔκανε ἔρανο μεταξύ ὄλων τῶν Ἑλλήνων Κελλιωτῶν. “Ἐξέλεξεν ἀμέσως ἡ Ἑλληνική Κελλιωτική ἀδελφότης τοὺς Κελλιῶτας Θεοδόσιον τοῦ Ἰβηριτικοῦ Κελλίου Ἁγία Ἄννα καί τόν Ἀβέρκιο τοῦ Χιλανδαρινοῦ Ἁγιοῦ Ἀρχάγγελου, οἵτινες μὴ φεισθέντες κόπου, συνοίθησαν ἀπό τοὺς κελλιῶτας 420 λίρας χρυσᾶς... καί κόμισαν ταύτας ἐν Ἀθήνας πρὸς τόν πρωθυπουργόν κ. Ἐ. Βενιζέλον, ἔχοντες ἀποστολήν ἵνα λάβωσιν μέρος εἰς τὴν κηδεία τοῦ δολοφονηθέντος Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α΄. Μεγάλῃ εὐχαρίστησιν προϋξήνησεν ἡ παρουσίασις τῶν ἀνωτέρω πρὸς τόν κυρ. Βενιζέλο, οὐχὶ τόσον διὰ τὰς κομισθείσας λίρας, ὅσον διὰ τὰς πληροφορίας, αἵτινες ἐδόθησαν αὐτῶ ἐκ μέρους τῶν ὡς ἄνω ἀδελφῶν”.

Μαζί μέ τόν ἑλληνικό στρατό, πού κατέλαβε τὴν Θεσσαλονίκη, ἀκολούθησε καί ὁ βουλγαρικός, γιά νά φανεῖ καί αὐτός. Ἐφθασαν τότε στό Ἁγιον Ὅρος περὶ τοὺς ἑβδομήντα ἐπίλεκτους Βούλγαρους στρατιῶτας μέ ἓναν λοχαγό, τοὺς ὁποίους ὑπέδεχθη ἡ Βουλγαρική μονή τοῦ Ζωγράφου.

Σέ λίγες ἡμέρες ἐφθασαν τίς Καρυές ἐπιδεικτικῶς, ψάλλοντας ἐθνικούς βουλγαρικούς ὕμνους καί ξαναγύρισαν στή Ζωγράφου, προετοιμαζόμενοι γιά τὴ γενική ἐπίθεση τοῦ 1913. Ἡ ἑλληνική κυβέρνηση εἰδοποίησε τόν ἀστυνόμο στίς Καρυές Βεργογιαννόπουλον ἐκ Σπάρτης, γιά τίς κινήσεις αὐτές. Ὁ ἀστυνόμος τότε, μὴ ἔχοντας μεγάλη δύναμη ἀνδρῶν, παρά μόνον 2 μέ 3 ἄνδρες, κάλεσε τόν π. Ἀβέρκιο γιά νά τόν συμβουλευθεῖ. Ὁ Γ. Ἀβέρκιος ζήτησε καί ἔλαβε τὴν ἄδεια καί μάζεψε τὴν ἴδια ἡμέρα ἑκατό περίπου

κελλιῶτας, ἔχοντας ὡς βοηθό τόν μοναχό Γρηγόριο, κελλιῶτη τῆς Ἱ. Μονῆς Γρηγορίου. Σέ δύο μέρες οἱ κελλιῶτες ἔγιναν διακόσιοι καί μαζί μέ ἑκατό λαϊκοὺς ὀπλισμένοι καί μέ παράταξη, ἔχοντας ἐπικεφαλῆ τόν ἀστυνόμο, ἐφθασαν στή Ζωγράφου καί τὴν πολιόρκησαν. Στὴν μονή εἶχαν κλεισθεῖ οἱ 70 στρατιῶτες, ὅλοι οἱ ἐργάτες καί οἱ μοναχοί, ἔχοντας ὡς ἐφόδια τετρακόσια σακιά ἀλεύρι μαζί μέ ἄλλα τρόφιμα. “Τόν ἱερό Λόχο ὅστις ἀπηρτίζετο ἀπὸ Γέροντας μοναχοὺς καί ὑποτακτικούς, ἀπὸ ἱερεῖς καί ἱεροδιακόνους, φέροντες ταινίας ἑλληνικὰς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καί τῶν χειρῶν καί τό ὄπλον κατέχοντες ἐπ’ ὤμου, προεπέμφθησαν ἐκ Καρυῶν δακρυροοῦντες ἐκ συγκινήσεως μέ εὐχὰς τῶν πλείστων μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, οἵτινες εἶχαν συγκεντρωθεῖ εἰς Καρυὰς, ἀπούσης τῆς Ἱ. Κοινότητος”. Ὅλο τό σῶμα τοῦ Ἱεροῦ Λόχου ἦταν ἀπὸ κελλιῶτες ἐκτός δύο Ἰβηριτῶν μοναχῶν. Στὴ Μονή Ζωγράφου ἦσαν ἐλάχιστοι ἐθνοφρουροὶ Ἕλληνες στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι μέ τὴν ἐμφάνισή τοῦ Ἱεροῦ Λόχου, πῆραν θάρρος, οἱ ἐντὸς ὁμως τῆς Μονῆς κλεισθέντες, τρομοκρατήθηκαν.

Ἀμέσως μόλις πολιόρκησαν τὴ Μονή, ἔκοψαν τό νερό καί ἄρχισαν τίς συνηνοήσεις περὶ παραδόσεως. Ὁ ἀξιωματικός Βούλγαρος ἀρριόταν, περιμένοντας διαταγές καί βοήθεια ἀπὸ Βουλγαρία. Τότε τοῦ ἔδωσαν τελεσίγραφο, ἢ παραδίνεται, ἢ καίνε τὴ Μονή. Εὐδόκησε τότε νά παραδοθεῖ ὁ βουλγαρικός στρατός στοὺς ἐθνοφρουροὺς καί ὄχι στὸν Ἱερό Λόχο, παραδίδοντας 300 ὄπλα καί 10.000 φυσίγγια.

Βέβαια, τό σχέδιο τοῦ Ἱεροῦ Λόχου ἦταν ἡ τέλεια κατάληψη τῆς Μονῆς καί ὁ ἐξελληνισμός της, ἀλλὰ ὁ ἀστυνόμος Βεργογιαννόπουλος ὑπέγραψε ὑπόσχεση νά μὴν καταλάβει τὴ Μονή ὁ Ἱερός Λόχος. Ἐνοχλημένη ἡ Ἑλληνική Κελλιωτική Ἀδελφότης ἀπὸ αὐτό, ἐξέλεξε καί ἐπέστειλε τόν Γ. Ἀβέρκιο στή Θεσσαλονίκη γιά νά ἐκθέσει τὰ γεγονότα στίς ἀρμόδιες ἀρχές καί ὅπως λάβει διαταγή γιά τὴν ἀνακατάληψη τῆς Μονῆς Ζωγράφου. Οἱ ἀρμόδιοι, γιά λόγους κυβερνητικούς, συνεβούλευσαν νά μείνουν τὰ πράγματα ὡς ἔχουν. Ἔτσι, ὁ Ἱερός Λόχος ἐπέστρεψε μέ τὴν λεία τῶν ὄπλων στίς Καρυές, ὅπου ἔγινε δεκτός μέ ἀκράτητο ἐνθουσιασμό καί ἐπευφημίες.

Γιά λίγο καιρὸ ἐπεκράτησε στὸν Ἁγιον Ὅρος ἡρεμία. Στὴ συνέχεια ἔγινε ἡ ἐναρξη τοῦ πρώτου πανευρωπαϊκοῦ πολέμου.

Οι σύμμαχοι τότε, έκαναν αποκλεισμό στην Έλλάδα και ή πείνα άρχισε νά γίνεται ολοφάνερη στό Άγιον Όρος, κυρίως στους κελλιώτες και σκητιώτες, διότι οι περισσότερες Μονές είχαν τά μετόχια τους.

Τότε ή επιτροπή τής Κελλιωτικής Άδελφότητος, βλέποντας τήν κατάσταση εξέλεξαν τόν μοναχό Χρυσόστομο Λαυροκελλιώτη και τόν μοναχό Άβέρκιο, τούς όποιους και έφοδίασαν μέ χρήματα και πιστοποιητικά τής Άδελφότητος, επικυρωμένα από τήν άστυνομία και τούς έστειλε στην Άθήνα για νά επιτύχουν άγορά σίτου για τό Άγιον Όρος.

Ό αποκλεισμός ήταν στενός και ύπήρχε μεγάλη έλλειψη σίτου. Οι σύμμαχοι επέτρεπαν μόνον ένα άτμόπλοιο νά εκφορτώνει για όλόκληρη τήν Έλλάδα. Μέσω τής κυβερνήσεως Γούναρη, οι δύο μοναχοί δέν κατόρθωσαν νά επιτύχουν τήν προμήθεια. Βρήκαν μετά και παρεκάλεσαν τόν Ε. Βενιζέλο, ό όποιος διά προσωπικής του ενεργείας προς τούς πρεσβευτάς Άγγλιας και Γαλλίας επέτυχε νά προμηθευθούν 160.000 όκάδες, ειδικά για τό Άγιον Όρος. Άργότερα διηγείτο ό Γ. Άβέρκιος ότι από τή μία είχαν χαρά μεγάλη για τήν εύλογία αυτή τής Παναγίας, από τήν άλλη όμως είχαν τή δυσκολία, πού νά βρουν άμεσα τόσα σακκιά, για νά τοποθετήσουν τόσο όγκο σίτου. "Περπατούσα στους δρόμους του Πειραιά στενοχωρημένος και κάνοντας κομβοσχοίνι στους Άρχαγγέλους, νά μου λύσουν αυτή τή δυσκολία και νά βρεθούν τά σακκιά πού χρειάζονταν. Κάθισα σ' ένα παγκάκι μιās πλατείας ευχόμενος.

Μέ πλησιάζει ένα μικρό παιδί και μου λέει: - Παππούλη, φαίνεσαι στεναχωρημένος. Του ξηγηώ τότε τήν υπόθεση, ότι μή γνωρίζοντας τόν Πειραιά, δέν ήξερα πού νά άποφανθώ, και όσους ρώτησα δέν ήξεραν. -Μή στενοχωριέσαι μου λέει και μου έδειξε ένα μαγαζί ακριβώς άπέναντι. -Έκει θά βρεις όσα σακκιά θέλεις και μέ τό λόγο αυτό έγινε άφαντο από μπροστά μου τό μικρό παιδί. Πράγματι, όχι μόνο βρήκα όσα σακκιά ήθελα, αλλά μάς τά έδωσαν και εύλογία".

"Ελαβαν τό σιτάρι, αλλά μέχρι νά έρθουν στό λιμάνι τής Δάφνης, ύπέστησαν πολλές ταλαιπωρίες και επιθέσεις από τόν γερμανικό στρατό. Διά θαύματος σώθηκαν από βέβαιο θάνατο, από τίς τορπιλίσεις των γερμανικών άεροπλάνων στην Καβάλα. Τελικά επέστρεψαν μέ αυτό τόν θησαυρό. Η Κελλιωτική άδελφότης διένειμε τό σι-

τάρι και σώθηκαν εκατοντάδες άνθρωποι από τήν πείνα.

Συνέχισε επί σειρά έτών νά διακονεί τήν Έλληνική Κελλιωτική Άδελφότητα ως γραμματέας. Μετά τήν ψήφιση του Καταστατικού Χάρτου και τή διάλυση τής άδελφότητος, δέν έπαυσε νά ενδιαφέρεται για τά κοινά και τή διατήρηση τής Άγιορείτικης παραδόσεως, όσον άφορά τούς κανονισμούς αλλά και τήν πνευματική ζωή. Σώζονται αρκετά περιστατικά πού αναδεικνύουν τήν πνευματική άρχοντία πού τόν κατείχε. Στην κοινωνία των Καρυών ήταν σεβάσμιος. Πρόσωπο άκρας έμπιστοσύνης.

Μία χρονιά, τόν παρεκάλεσαν λόγω δυσκολιών περί τά διακονήματα του Πρωτάτου, νά αναλάβει τυπικάρης και ή συνοδεία του, ό π. Γεώργιος, ως εφημέριος. Άνέλαβε τή διακονία και όταν τελείωσε ή χρονιά, τά χρήματα των μισθών τους δέν θέλησε νά τά οικειοποιηθεί, καθώς έδικαιοϋτο, αλλά έφτιαξε ένα άσημείο Ευαγγέλιο και τό δώρησε στό Πρωτάτο, για νά στολίζει μέχρι και σήμερα τήν Άγία του Τράπεζα.

Κάποτε άκουσα ότι στα Κουσοκαλύβια, έμπόδιζε ή Μεγίστη Λαύρα νά γίνει ή κουρά ενός μοναχού, διότι ή συνοδεία του χρωστούσε στη Μονή ένα ποσόν. Εϋθύς καθαλαίει τό μουλάρι και πηγαίνει στη Μ.Λαύρα, συναντά τούς προϊσταμένους και προσφέρει τό ποσό τό χρωστούμενο, παρακαλώντας νά επιτραπεί νά γίνει ή κουρά του μοναχού.

Μέ τά Κουσοκαλύβια είχε άγαθές σχέσεις, και οι πατέρες του έφερναν τά εργόχειρά τους, για νά τά διαθέτει στό μαγαζί πού είχε, τό επιλεγόμενο "κομβολογάδικο". Μιά φορά σ' ένα καλύβι των Κουσοκαλυβίων, έπεσε ένας επικρεμάμενος βράχος και κατέστρεψε τό οίκημα, ευτυχώς χωρίς θύματα. Οι πατέρες ζούσαν μέ τό εργόχειρό τους και δέν είχαν τή δυνατότητα ανακατασκευής. Τό άκουσε αυτό ό Γ. Άβέρκιος, τούς κάλεσε και τούς πρότεινε, νά τούς δανείσει τό άπαιτούμενο ποσό και από τά εργόχειρα πού του έφερναν, νά κρατάει τό μισό ποσόν, για τήν έξόφληση και τό υπόλοιπο νά τό έχουν νά συντηρούνται. Οι πατέρες χάρηκαν και συμφώνησαν. Μέ τέτοιες άγαθοεργίες ήταν γεμάτη ή όσιακή ζωή του και άφησε άγαθή μνήμη στη μικρή κοινωνία των Καρυών. Γαλουχημένος μέ τά παραδείγματα των Γερόντων του, Κοσμά ίερομονάχου και Άβερκίου μοναχού, οι όποιοι άκολουθούσαν τήν παράδοση και

τήν ασκητικότητα του Χατζηγεώργη, παρέδωσε στην εξαμελή πλέον συνοδεία του, αυτό τό άγωνιστικό πνεύμα. Η έσωτερική ζωή του Κελλίου περιστρεφόταν γύρω από τόν άξονα, άκολουθία-έργασία-προσευχή προσωπική. Άπαγορευόταν οί άκαιρες έπισκέψεις σέ άλλα κελλία, ή κάθοδος στην άγορά τών Καρυών και οί άργές συντυχίες. Στην άκολουθία άπαιτούσε προσοχή.

Τό κομβοσχοίνι στό χέρι και κάθε λέξη του διαβαστά νά άκούγεται εύκρινώς. Συνήθιζε νά λέει ότι κάθε λέξη τής άκολουθίας έχει τή δική της γεύση, πού πρέπει νά τή γευθείς και τότε ή άκολουθία γίνεται πανηγυρική τράπεζα, τροφή ψυχής. Τόνιζε συνεχώς ότι ή χάρις του Θεού έρχεται και σκηνώνει στην ακρίβεια τής μοναχικής ζωής και όχι στην χαλαρότητα.

Ο ύποτακτικός του, ίερομόναχος Γαβριήλ, έλεγε χαρακτηριστικά ότι ήταν ταυτόχρονα και αυστηρός, αλλά και μάνα πού σέ παρηγορούσε στις δυσκολίες τής μοναχικής ζωής. Θυμόταν μία φορά, πού στον κήπο του Κελλίου, στην άχλαδιά, είχε βγει μόνο ένα άχλαδι, αλλά μεγάλο και ώραιότατο. Τό είδε ο π. Γαβριήλ, τό έκοψε και τό πρόσφερε στον π. Άβέρκιο με χαρά για νά τό γευθεί. Αυτός του είπε νά τό πάει στό Κελλί τό δικό του. Πέρασαν μερικές ήμέρες και τήν έπόμενη Κυριακή, σέ σύναξη τής αδελφότητας, τόν έστειλε νά τό φέρι και τό μοίρασε δίκαια σέ όλους. Συνήθιζε τις Κυριακές τά πρωίνα νά κάνει σύναξη και νά μελετούν όλοι μαζί ή τό Ευαγγέλιο, ή ένα πατερικό βιβλίο.

Μεγάλη άνάπαυση, του είχε δώσει ο ύποτακτικός του μοναχός Κοσμάς, για τήν άκρα και άδολη ύπακοή του. Ο Έπίσκοπος Ροδοστόλου Χρυσόστομος, έλεγε για τόν π. Κοσμά, πού τόν γνώρισε, ότι ήταν κανών ύπακοής. Ο π. Κοσμάς, ως λαϊκός είχε έρθει στό Άγιον Όρος και πήγε στό κατάστημα του π. Άβερκίου για νά φωνίσει. Πήρε αυτά πού ήθελε και πάει στον π. Άβέρκιο, του άνοίγει τό χέρι με τά χρήματά του, και του λέει με μεγάλη άπλότητα. -Αυτά είναι τά χρήματα πού έχω, κράτησε ό,τι ψώνισα και δός μου τά ρέστα, μόνον μή με γελάσεις. Θαύμασε ο π. Άβέρκιο, τό άδολο και τόν ρωτά, για ποιο λόγο ήρθε στό Άγιον Όρος. Έκείνος του άπάντησε ότι ήρθε για νά γίνει μοναχός. Τότε ο π. Άβέρκιο, βλέποντάς τον και έκτιμώντας τήν άπλότητά του, του λέει, κάθισε έδω και θα σέ κάνω έγω μο-

ναχό. Πράγματι, δέν λάθεψε ο π. Άβέρκιο, γιατί ο π. Κοσμάς πρόκοψε στην μοναχική ζωή και στην προθυμία τής ύπακοής.

Στην τελευταία ασθένεια του π. Άβερκίου, λίγο πριν τό τέλος του, πού χρειάστηκε γάλα, και δέν βρέθηκε στις Καρυές, πρόθυμα ο π. Κοσμάς παρόλο τό χιόνι, πήγε με τά πόδια μέχρι τήν Ίερισσό, για νά φέρι στον Γέροντά του, στις δε τελευταίες του στιγμές ο π. Άβέρκιο κάλεσε τήν αδελφότητα και ένώπιον όλων, τόν άσπάθηκε και του λέει: -Ευάρεστησε τήν ψυχή μου όσο κανείς άλλος... Στον δεύτερο Ευρωπαϊκό πόλεμο, έκλεισε τό μαγαζί και αναγκάστηκε, μαζί με τή συνοδεία του Γέροντα Παΐσιου από τό Άγιοπαυλίτικο Κελλί τής Ύπαπαντής, νά πάρουν ένοίκιο ένα μεγάλο μέρος του έλαιώνος τής Ί.Μ.Ξενοφώντος. Από τή σοδειά του έλαιώνος, εκτός του μεριδίου τής Μονής, τό κάθε Κελλί μάζεψε αρκετό λάδι, για νά μπορέσει νά άνταπεξέλθει στις δυσκολίες του πολέμου.

Στις σημειώσεις του, καταλήγει με τήν εξής παράγραφο:

“Τά άνωτέρω γράφω τή 31η Δεκεμβρίου, παραμονή δηλαδή του 1943. Τά γράφω όμως με τρέμουσα σειράν, διότι ή άνωτέρω συνοδεία μου εύρίσκεται συνεχίζουσα τό έργο της έν τή Ίερά Μονή Ξενοφώντος, καιτοι εύρίσκεται εις τό τέρμα της ή έργασία.

Γράφω λέγω με τρέμουσαν χείρα, διότι επί τρεις ήμέρες ρίπτει ο Θεός χιόνα άκατάπαυστον και οί δρόμοι και οί συγκοινωνίες εκόπησαν. Τό ψυχος είναι δριμύτατο. Τάς επισήμους αυτάς έορτάς ή συνοδεία μου εύρίσκεται μακράν του οίκου της, μακράν έμου, μακράν τής ήσυχίας των, και ούτως έχόντων των πραγμάτων δικαίως τρέμει ή χείρ μου, μήπως πάθει τις εκ τής συνοδείας μου εκεί ή έγω ένταυθα ως γέρον φιλάσθενος μετά του έτέρου φιλάσθενου ύποτακτικού μου Νεοφύτου. Πλήν εύχομαι δι' άμφοτέρα τά μέρη, ίνα ο Θεός διά τής Θεοτόκου και των προστατών μας Άγίων Αρχαγγέλων και Άγίου Γεωργίου, διαφυλάξει ήμάς και τό ταχύτερο γίνει ή άγαθή και συνεχής συνάντησης. Γένοιτο”.

Ο Γέρον Άβέρκιο εκοιμήθη τό 1943. Αιώνια του ή μνήμη.

*Ι.Κ. Αρχαγγέλων-Άβερκαίων Ιούλιος 2009
Μοναχός Παΐσιος Καρωτών.
ΒΙΒΛΙΟΓ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΡΩΤΑΤΟ Αριθ. 115*

“Θαυμαστές ιστορίες”

Ο κ. Στέργιος Παράσχου μᾶς
διηγείται συγκλονιστικά γεγονότα
γιὰ τόν Γέροντά μας π. Νεκτάριο

Τόν Ὀκτώβριο τοῦ 2009 ἐπισκεφθήκαμε τήν κωμόπολη Προσοτσάνη τοῦ Νομοῦ Δράμας. Ἐκεῖ διαμένει ὁ κ. Παράσχου Στέργιος μέ τήν οἰκογένειά του, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τόν Γέροντά μας π. Νεκτάριο, ἐδῶ καί πάρα πολλά χρόνια. Τόν γνώρισε μέσα ἀπό τίς κασσέτες καί τά κηρύγματα τοῦ Γέροντά μας, τά ὁποῖα τά προμηθευόταν ἀπό τήν Ἀδελφότητα τοῦ Γέροντα καί τά ὁποῖα διένεμε ὄχι μόνον στήν πόλη πού ἔμενε, στήν Προσοτσάνη, ἀλλά καί σέ ὅλα τά γύρω χωριά.

Εἶχαμε πληροφορηθεῖ ὅτι ὁ κ. Παράσχου Στέργιος γνώριζε πάρα πολλά θαυμαστά περιστατικά πού βίωσε κοντά στο Γέροντά μας, ὅταν ἐκεῖνος τούς ἐπισκεπτόταν, πρὶν ἀπό πολλά χρόνια, προσκεκλημένος συνήθως τοῦ μακαριστοῦ τότε μητροπολίτου Ζιχνῶν κυροῦ Σπυρίδωνος, μέ τόν ὁποῖο ὁ Γέροντάς μας εἶχε πολύ καλές σχέσεις. Ἔτσι τόν Ὀκτώβριο τοῦ 2009 πού βρεθήκαμε στό Νομό Δράμας, ἐπισκεπτόμενοι διάφορα μοναστήρια τοῦ Νομοῦ, ἐπισκεφθήκαμε μαζί μέ τήν Γέροντισσά μας Μόνικα τήν οἰκογένεια τοῦ κ. Στεργίου Παράσχου, ὅπου μεταξύ τῶν ἄλλων μᾶς εἶπε ὅτι: «Εἶναι ἀλήθεια, καί τό ὁμολογοῦμε πολλές οἰκογένειες, ἐδῶ στήν Προσοτσάνη, ὅτι ὁ Γέροντάς σας π. Νεκτάριος, μᾶς βοήθησε πάρα πολύ ἐκεῖνα τά χρόνια γιά νά βροῦμε τό δρόμο τοῦ Θεοῦ. Ἴσως κάποιοι ἀπό ἐμᾶς νά ἦταν κοντά στόν Θεό, ἀλλά ἦταν στήν ἄκρη τοῦ δρόμου. Μέ τίς ἐπισκέψεις τοῦ π. Νεκταρίου ἐδῶ στήν πόλη μας καί στά γύρω χωριά, μέ τά κηρύγματά του καί τίς πατρικές

νουθεσίες του μᾶς ὀδήγησε νά γνωρίσουμε τόν Θεό καί τήν Ἐκκλησία Του ἀπό κοντά. Καί ὄχι μόνο νά τήν γνωρίσουμε, ἀλλά νά ἀρχίσουμε νά τήν βιώνουμε, ζώντας πλέον μυστηριακή καί χριστιανική ζωή. Γι' αὐτό καί εἴμαστε πάρα πολλές οικογένειες, εὐγνώμονες ἀπέναντι στό Γέροντά σας πού μᾶς ἔδειξε τό βάθος τῆς πίστεώς μας».

Συνεχίζοντας τόν διάλογο μετά τοῦ κ. Παράσχου Στεργίου, ἄρχισε νά μᾶς ἀποκαλύπτει μερικά ἀπό τά θαυμαστά περιστατικά πού εἶχε βιώσει ἐκεῖνα τά χρόνια κοντά στόν π. Νεκτάριο, τόν ὁποῖο καί φιλοξενοῦσε στό σπίτι του.

Τοῦ ζητήσαμε ὅσα θά μᾶς ἔλεγε νά τά μαγνητοφωνήσουμε. Ἐκεῖνος μέ χαρά δέχθηκε κι ἔτσι ἀπομαγνητοφωνώντας τώρα τά λεγόμενά του, σᾶς παραθέτουμε ὅσα ἀκριβῶς μᾶς ἐξιστόρησε:

ΠΡΩΤΟ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

«Ἐνα θαυμαστό περιστατικό πού ἔζησα ἀπό τόν π. Νεκτάριο ἦταν στό χωριό Κοκκινόγια τοῦ Νομοῦ Δράμας. Ἐκεῖ ζοῦσε ἕνα παιδί δαιμονισμένο, ὀνόματι Χρῆστος. Οἱ γονεῖς του μέ εἶχαν παρακαλέσει ὅταν θά ἔλθει ὁ π. Νεκτάριος στήν Προσοτσάνη νά τόν πάρω καί νά τόν πάω στό σπίτι τους, γιά νά διαβάσει στό παιδί τους κάποια εὐχή. Πράγματι, ὅταν ἦλθε ὁ π. Νεκτάριος στήν Προσοτσάνη πήγαμε στό χωριό Κοκκινόγια, στό σπίτι πού ζοῦσε τό δαιμονισμένο παιδί μέ τούς γονεῖς του. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὅταν τό παιδί πρωτοαντίκρουσε τόν π. Νεκτάριο οὐρλιάζοντας ἔλεγε. «-Φύγε, τραγόπαπα, δέν θέλω νά μοῦ κάνεις τίποτα.» Ὁ π. Νεκτάριος πάντοτε φέρει στό στήθος του ἕναν ἀσημένιο σταυρό. Τότε τόν ἔβγαλε ἀπό τόν λαιμό του καί ἄρχισε νά σταυρώνει τό παιδί διαβάζοντας του τίς σχετικές εὐχές τῆς Ἐκκλησίας μας γιά δαιμονισμένους καί τό παιδί σιγά σιγά ἄρχισε νά ἡρεμεῖ. Ἀφοῦ ἡρέμησε τό παιδί, ὁ π. Νεκτάριος λέει στους γονεῖς: «-Τό παιδί σας δέν ἔπαθε αὐτό τό κακό μέσα σέ αὐτό τό σπίτι, ἀλλά σ' ἕνα ἄλλο σπίτι, στό ὁποῖο καθῶς εἰσέρχεται κάποιος μέσα κατεβαίνει ἕνα σκαλί κάτω ἀπό τήν ἐπιφάνεια τῆς γῆς καί στήν ἐξώπορτα, γιά προστασία ἀπό τό χιόνι καί τήν βροχή, ὑπάρχει μία λαμαρίνα». Οἱ γονεῖς κοίταζαν τόν γέροντα

ἀπορρημένοι καί τοῦ εἶπαν: «-Δηλαδή πῶς εἶναι τό σπίτι αὐτό;» Τότε ὁ Γέροντας τούς ζήτησε ἕνα μολύβι καί χαρτί καί τούς ζωγράφησε τό σπίτι πού τούς περιέγραφε. Ξαφνικά ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ βλέποντας τό σχέδιο πλέον πού εἶχε μπροστά της ἀπό τόν π. Νεκτάριο ἀναφώνησε πρὸς τόν σύζυγό της: «-Βρέ Δημητρώ μου αὐτό εἶναι τό σπίτι πού μέναμε στόν Ἰαγγίτη» (εἶναι ἕνας συνοικισμός στά Κοκκινόγια). Θυμᾶσαι Δημητρώ; Ἐκεῖ πράγματι ἔπαθε τό κακό ὁ Χρῆστος μας». Μετά ἀπό πολύ συζήτηση πού εἶχε μαζί τους, ὁ Γέροντα καταλήγοντας τούς εἶπε ὅτι τό παιδί θά γίνει καλά μόνον ἂν ὅλη ἡ οἰκογένεια ἀρχίσει νά προσεύχεται, νά ἐξομολογεῖται, νά νηστεύει καί νά μεταλαμβάνει συχνά τῶν Ἀρχάντων Μυστηρίων... Διαφορετικά ὅ,τι καί νά κάνουν, τούς ἔλεγε, τό παιδί θά παραμείνει ἔτσι ὅπως εἶναι. Καί ἀφοῦ μᾶς κέρασαν, ἀναχωρήσαμε ἀπό τά Κοκκινόγια γιά τήν Προσοτσάνη γιά τό σπίτι πού διαμένουμε.

Στό δρόμο ὁμως μονολογώντας ἔλεγα στόν ἑαυτό μου γεμάτος ἀπορία καί ἐκπληξη «Μά πῶς εἶναι δυνατόν, ὁ π. Νεκτάριος, νά γνωρίζει πῶς ἦταν τό σπίτι πού ἔμενε ἡ οἰκογένεια παλαιότερα καί μάλιστα νά μπορεῖ νά τό σχεδιάζει μέ τόσες λεπτομέρειες, ἀφοῦ οὐδέποτε εἶχε ξαναπάει στά Κοκκινόγια! Καί μάλιστα οἱ γονεῖς νά

ἐπιβεβαιώνουν ὅτι αὐτό ἦταν τό πρῶν σπίτι τους». Καί ὁ Γέροντας ἀκούγοντάς με μοῦ εἶπε: «Στέργιε, αὐτά εἶναι τοῦ Θεοῦ πράγματα, θά βλέπεις, θά ἀκοῦς καί δέν θά μιλάς».

ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Θέλω νά σᾶς περιγράψω κι ἕνα ἄλλο περιστατικό ἀπό τά πολλά πού ἔχω ζήσει μέ τόν π. Νεκτάριο, ὅταν ἐρχόταν στήν Προσοτσάνη Δράμας. Σέ κάποια ἄλλη ἐπίσκεψη τοῦ π. Νεκταρίου στό σπίτι μου στήν Προσοτσάνη, ξαφνικά στίς 12 τά μεσάνυκτα, χτύπησε ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου καί μία κυρία μέ παρακάλεσε, ζητώντας μου συγγνώμη γιά τήν ἀκατάλληλη ὥρα, ἄν εἶναι δυνατόν ἔστω καί αὐτήν τήν στιγμή νά παρακαλέσω τόν π. Νεκτάριο νά πᾶμε στό σπίτι της, διότι ἡ κόρη της δέν ἦταν σέ καλή κατάσταση. Τό εἶπα στό Γέροντα καί ἄν καί ἦταν πολύ κουρασμένος καί παρά τό προχωρημένο τῆς ὥρας, δέχθηκε νά πᾶμε στό σπίτι της κυρίας. Ὅταν μπήκαμε στό σαλόνι της εἶδαμε τήν κόρη της νά περιφέρεται νευρικά μέσα στό σαλόνι. Βλέποντάς την ὁ π. Νεκτάριος τήν ρωτᾷ: «-Τί σοῦ συμβαίνει παιδάκι μου; Τί ἔχεις;» «-Δέν εἶμαι καλά πάτερ μου», ἀπάντησε ἡ κοπέλα. «-Τό βλέπω παιδί μου ὅτι δέν εἶσαι καλά, ἀλλά αὐτό δέν ὀφείλεται σέ ἀσθένεια. Εἶναι δαιμονική ἐπιρροή. Σᾶς ἔχουν πετάξει παιδάκι μου νεκρόλαδα. Πές μου, πού τά βρήκατε; Στόν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ σας ἤ στά σκαλιά;» «Στόν τοῖχο», ἀπάντησε ἐκείνη ἐκπληκτική. Τότε ὁ π. Νεκτάριος τήν παρακάλεσε νά γονατίσει γιά νά τῆς διαβάσει μιά εὐχή καί κατόπιν τῆς εἶπε: «Ἄκουσε παιδάκι μου νά δεῖς. Τά λάδια αὐτά στά ἔριξε μιά κυρία πού φοράει τσεμπέρι στό κεφάλι καί τό ὄνομά της ἀρχίζει ἀπό Ε». «Πράγματι, λέει ἡ κοπέλα. Τσεμπέρι φοράει ἡ πεθερά μου καί τήν λένε Ἐλένη». «Παιδί μου, τῆς λέει ὁ Γέροντας, ἄν θέλεις νά γίνεις καλά νά ἀρχίσεις νά ἐξομολογεῖσαι, νά νηστεύεις καί νά κοινωνᾷς συχνά καί τότε θά γιαιτρευτεῖς. Ἄλλα καί γιά τήν πεθερά σου νά μήν πεις τίποτα κακό, οὔτε καί νά τῆς κάνεις κακό, ἀλλά νά προσεύχεσαι γι' αὐτήν καί νά τήν συγχωρέσεις μέσα ἀπό τήν καρδιά σου». Κι ἐνῶ ἡ κοπέλα κοιτοῦσε στά μάτια τόν Γέροντα, ἐκεῖνος συνεχίζει νά τῆς

λέει: «Ἐχετε φέρει μέσ στό σπίτι σας καί τοῦρκο μάγο. Τόν φέρατε οὔτε μία οὔτε δύο φορές γιά νά σᾶς πει τί σᾶς συμβαίνει στό σπίτι. Δέν ἔπρεπε νά τό κάνετε αὐτό. Διότι οἱ μάγοι χειροτερεύουν τίς καταστάσεις καί δέν τίς καλυτερεύουν». Τότε ἡ μητέρα τῆς κοπέλας μέ σκυμμένο τό κεφάλι, εἶπε πρὸς τό Γέροντα: «Ναί, π. Νεκτάριε, φέραμε τοῦρκο μάγο μέσα στό σπίτι μας, τρεῖς φορές». «-Γιά πείτε μου, στό δρόμο πού ἐρχόσασταν τί κάνατε;» τή ρωτᾷ ὁ π. Νεκτάριος. Ἐκείνη ξαφνιασμένη ἀπό τό ὅσα τῆς ἀποκάλυπτε ὁ Γέροντας τοῦ ἀπαντᾷ: «Σπάζαμε μπουκάλια». Ἐκεῖνος τῆς εἶπε: «Οὔτε αὐτό πού κάνατε τό ἐπιτρέπει ὁ Χριστός μας, γι' αὐτό νά ἐξομολογηθεῖτε μέ εἰλικρινή μετάνοια καί νά παρακαλέσετε τό Θεό νά πάρει τό κακό ἀπό πάνω σας». Στρεφόμενος ὁ Γέροντας τότε πρὸς τήν κοπέλα τῆς εἶπε: «Κάνοντας ὅσα σοῦ εἶπα παιδάκι μου, δέν θά περάσει ἕνας μῆνας καί ὁ ἄντρας σου θά σέ ξανακαλέσει νά πᾶς καί πάλι κοντά του». Πράγματι, ὁ ἄντρας της εἶχε φύγει ἀπό τό σπίτι μαζί μέ τά παιδιά τους καί ὁ Γέροντάς σας, χωρίς νά γνωρίζει τίποτε περί τῆς οικογενειακῆς καταστάσεώς του, τοὺς ἀποκάλυπτε ὅλα ὅσα ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ τόν πληροφοροῦσε. Μητέρα καί ἡ κόρη πῆγαν τήν ἄλλη μέρα στόν π. Ἀριστείδη, στή Μικρόπολη Δράμας καί ἐξομολογήθηκαν, νῆστεψαν καί κοινωνήσαν καί στίς 34 ἡμέρες, ὅπως τό εἶχε προεῖπει ὁ Γέροντας, ὁ σύζυγός της, πού βρισκόταν στήν Ἡπειρο, τῆς τηλεφώνησε μαζί μέ τά παιδιά τους, καί τῆς ζήτησαν νά ξανασιμίζουν σάν οἰκογένεια καί νά ζήσουν καί πάλι μαζί. Ἄν καί ὁ Γέροντας μοῦ εἶπε νά μήν πῶ τίποτε ἀπό ὅσα ἔβλεπα καί ἄκουγα, ἐγώ βλέποντας τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ νά ἐνεργεῖ τόσο θαυμαστά, τά εἶπα σέ πλῆθος ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ὠφελήθηκαν ἀπό τόν Γέροντα ψυχικά καί αὐτοί καί ἐπέστρεψαν στόν δρόμο τοῦ Θεοῦ.

ΤΡΙΤΟ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Θά σᾶς ἀναφέρω ἄλλο ἕνα περιστατικό γιά τό Γέροντά σας καί θά σταματήσω.

Ἡ ἀδελφή μου δούλευε σ' ἕνα καπνομάγαζο καπνεργάτρια μαζί μέ κάποια κυρία πού τῆς

παραπονέθηκε ότι ο άνηπιός της Χρήστος ξαφνικά έγκατέλειψε τις σπουδές του στην Θεολογική Σχολή και κανείς δέν ήξερε τί του συνέβη. Τότε η αδελφή μου τής μίλησε γιά τόν Γέροντα Νεκτάριο καί τής είπε, ότι, αν σταυρώσει τό παιδί ό Γέροντας πιστεύει ότι αυτό θά γιατρευτεί. Η θεία του Χρήστου τήν παρακάλεσε όποτε έλθει λοιπόν πάλι ό πατήρ Νεκτάριος στην Προσοτσάνη, νά τήν ενημερώσει γιά νά πάει τόν Χρήστο νά τόν σταυρώσει. Πραγματικά επειδή ή οίκογένεια έμενε στό Παγγαίο, τήν επόμενη φορά πού μάς επισκέφθηκε ό πατήρ Νεκτάριος, πήγαμε στην Παναγία τήν Παγγαιώτισσα γιά νά προσκυνήσουμε. Έπικοινωνήσα τότε μέ τήν οίκογένεια του Χρήστου καί τούς είπα νά έλθουν κι εκείνοι στό Μοναστήρι τής Παγγαιώτισσας, μαζί μέ τόν Χρήστο, γιά νά τούς σταυρώσει ό π. Νεκτάριος. Μόλις έφθασαν, ό Χρήστος άρνιόταν νά κατέβει από τό αυτοκίνητο. Τότε μέ έστειλε ό π. Νεκτάριος νά του πώ έγώ νά κατέβει καί νά έλθει μέσα στην Μονή. Κοιτώ μέσα από τά τζάμια του αυτοκινήτου, χτυπώ καί λέω στό Χρήστο: «-Σέ θέλει ό π. Νεκτάριος, Χρήστο μου, έλα».

Έκείνος άνοιξε τήν πόρτα καί μέ άκολούθησε μέσα στό Μοναστήρι. Ό Γέροντας Νεκτάριος τόν σταύρωσε καί του διάβασε διάφορες ευχές καί τόν συμβούλεψε νά εξομολογηθεί, νά νηστεύει καί νά κοινωνά. Μετά τίς ευχές άρχισε ό Χρήστος νά συνέρχεται. Σέ δύο μήνες ήταν τόσο καλά πού ξαναγύρισε στην Θεολογική Σχολή. Από τότε, όσες φορές κι αν περάσουν οι γονείς του από τήν Προσοτσάνη, πάντοτε θά περάσουν νά μέ ευχαριστήσουν γιά τό παιδί τους, πού διαβάζοντας καί σταυρώνοντας το, τό θεράπευσε ό Γέροντας Νεκτάριος.

Αυτά μάς διηγήθηκε ό κ. Παράσχου Στέργιος τά όποια άπομαγνητοφωνήσαμε καί σάς παραθέτουμε στην άγάπη σας δινοντάς σας κι έμεις μία συμβουλή πρός όλους σας ότι μέ τήν προσευχή, τή νηστεία τήν εξομολόγηση, καί τήν Θεία Κοινωνία ό άνθρωπος θεραπεύεται από πολλά πάθη καί ασθένειες ψυχής καί σώματος. Αυτά συμβούλεψε καί τότε καί σήμερα ό Γέροντάς μας καί ευχόμεθα νά τά εφαρμόσετε κι έσείς στην ζωή σας.

Ένα πνευματικό δώρο

συλλογή όμιλιών σε 24 CD

Σέ μοναστήρια καί ιερείς οι όμιλίες του Γέροντα προσφέρονται δωρεάν

231 ΟΜΙΛΙΕΣ ΚΑΙ ΝΟΥΘΕΣΙΕΣ
ΠΡΟΣ ΛΑΪΚΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΟΥΣ ΤΟΥ
ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥΛΑΤΣΙΩΤΗ

ΣΕ 24 CD (mp3)

από 120€ μέ **ΕΚΠΤΩΣΗ ΜΟΝΟ 55€**

γιά όσους πάρουν όλα τά CD,

γιά όσους πάρουν λιγότερα CD

τιμή έκάστου **3€**

Μία μοναδική ευκαιρία γιά όλους τούς χριστιανούς μας, ένα πνευματικό δώρο πρός φίλους καί συγγενείς στις δύσκολες ήμέρες πού ζούμε γιά νά άκούνε στό σπίτι, στό αυτοκίνητο, στην έργασία.

ΑΓΙΟΓΡΑΦΗΣΗ στο έσωτερικό παρεκκλήσιο τῆς ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΓΟΡΓΟΥΠΗΚΟΟΥ

“Όσοι ἀπό ἐσᾶς ἐπιθυμεῖτε, μπορεῖτε νά προσφέρετε μία ἀπό τίς παρακάτω τοιχογραφίες:

Ἡ τοιχογραφία τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας μας
ἀναζητᾶ τόν δωρητῆ της.
ἀξίας 1.500 €

Ἡ τοιχογραφία τοῦ Εὐαγγελισμοῦ
τῆς Παναγίας μας ἀναζητᾶ τόν δωρητῆ της.
ἀξίας 600 €

Ἡ τοιχογραφία τῆς Γέννησης τῆς Παναγίας μας
ἀναζητᾶ τόν δωρητῆ της.
ἀξίας 1.500 €

Ἡ τοιχογραφία τῆς Παναγίας μας
στήν ἀγκαλιά τῶν γονέων της
ἀναζητᾶ τόν δωρητῆ της.
ἀξίας 500 €

ΛΑΜΠΑΔΕΣ λευκές γιά τήν

Ἀνάσταση σέ 4 διαφορετικά σχέδια, συσκευασμένες σέ κουτί

Ὅπως κάθε χρόνο αὐτήν τήν ἐποχή φτιάχνουμε λαμπάδες γιά τήν Μεγάλη Ἑβδομάδα καί τήν Ἀνάσταση. Μέ τό διακόνημα αὐτό μπορούμε νά συνεχίζουμε τά ἔργα στό Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιατί πάντοτε ἀντα-

ποκρίνεσθε καί σᾶς παρακαλοῦμε νά πάρετε καί φέτος γιά ἐσᾶς καί τούς γνωστούς σας, τίς λαμπάδες σας ἀπό τό Μοναστήρι μας, βοηθώντας καί μέ αὐτόν τόν τρόπο τό ἔργο μας

ΛΑΜΠΑΔΕΣ

χειροποίητες

ἀπό κερῆθρα μέ ἄγνό

μελισσοκέρι ζωγραφισμένες ἢ σκέτες

ΤΑ 33 ΚΕΡΙΑ ΤΩΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Συμβολίζουν τά 33 χρόνια τοῦ Χριστοῦ καί εἶναι ἀναμμένα μέ τό Ἅγιο Φῶς. Οἱ πιστοί τά ἀνάβουν στό σπίτι τους γιά εὐλογία καί ἀποφυγή ἀπό κάθε πειρασμό, μέ τήν δύναμη τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου μας.

ΛΙΒΑΝΙ

γνήσιο άγορείτικο θυμίαμα

γνήσιο θυμίαμα

Φτιάχνουμε γνήσιο μοναστηριακό θυμίαμα με τὰ ἐξῆς ἀρώματα:

Χερουβικό, Τριαντάφυλλο, Γαρδένια, Μύρο, Βηθλεέμ, Ἄξιον Ἐστί, Μύρο τοῦ Σάρωφ, Νυχτολούλουδο, Ἀναστάσιμο, Ἀγγελικό, Ἄθως, Ἄνθος Ἐρήμου, Βυζαντινό, Σταυρολούλουδο, Τριαντάφυλλο με κεχριμπάρι, Φούλι, Σύπερ Συσκευασία: τέταρτο, μισόκιλο, κιλό

Παρακαλοῦμε ζητεῖστε μας νά σᾶς στείλουμε καί τόν **ΕΓΧΡΩΜΟ ΚΑΤΑΛΟΓΟ** με τὰ ἐργόχειρα τῆς Μονῆς γιά τίς παραγγελίες πού κάνετε γιά νά βοηθήσετε με αὐτόν τόν τρόπο τό Μοναστήρι τῶν Ἁγίων μας **Νεκταρίου καί Φανουρίου.**

κουτάκια από ξύλο έλιās
σε 2 μεγέθη

μέ εικόνες του Νυμφίου,
ή τής Παναγίας Ίεροσο-
λυμίττισας, τής Βηθλεεμί-
τισσας κ.ά

μεταλλικό κουτάκι
άνοιγόμενο μέ τήν
Παναγία τήν
Ίεροσολυμίττισα.

νέα είδη πού φέραμε από τά Ίεροσόλυμα

κρεμαστό
εύλογιας
μεγάλο (11cm
ύψος)
μέ λαδάκι και
χώμα από τά
Ίεροσόλυμα
(για τό αὐτοκί-
νητο, ή τό σπίτι
σας).

σταυρός
σε ξύλο
έλιās πού
γράφει τό
Πάτερ
ήμών...

Αγαπητοί μας αδελφοί,
σε πρόσφατο προσκύνημά
μας στους Αγίους Τόπους
φέραμε κάποια είδη (σε
περιορισμένο αριθμό) τά
όποια μπορείτε νά πάρετε
για νά έχετε εύλογια από
τούς Αγίους Τόπους και
ταυτόχρονα νά βοηθήσετε
και τό νεόκτιστο Μονα-
στήρι μας πού έχει τόσες
ανάγκες... Εύχαριστοῦμε...

νεα μπρελόκ

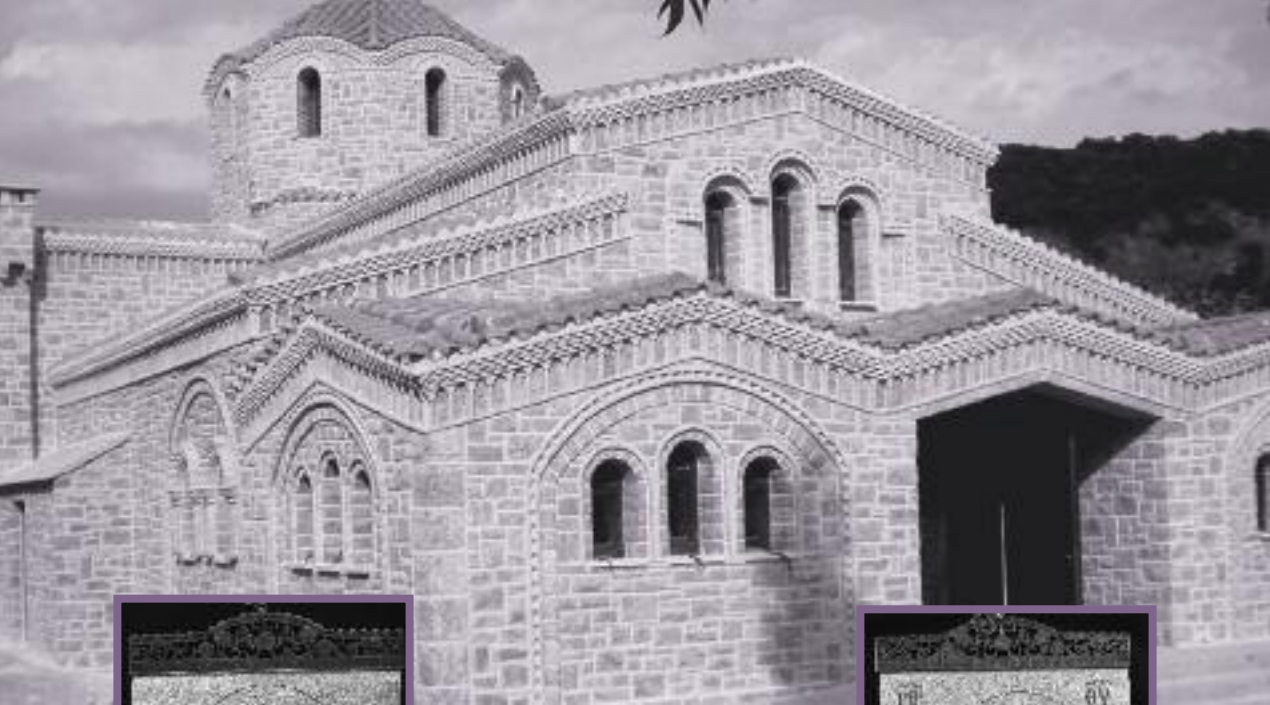

μπρελόκ δερμάτινο μέ παραστάσεις από
τόν Πανάγιο Τάφο, τόν Γολγοθά και τόν
σταυρό τής έρήμου τής Ίουδαίας.

νεα μπρελόκ

μπρελόκ μέ χώμα
από τά Ίεροσόλυμα
μέ τήν Παναγία τήν
Ίεροσολυμίττισα.

*Βοηθώντας τήν ἀνέγερση
τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν
Ἀγίων Νεκταρίου καί
Φανουρίου τῆς Ἱερᾶς
Μονῆς μας λαμβάνετε
ὡς δῶρον 2 πανέμορφες
κεντημένες εἰκόνες.*

Η ἀγάπη σας, ἡ συμπαράστασή σας, ἡ ἐλεημοσύνη σας καί ἡ ὅποιαδήποτε προσφορά σας συναντῶνται μέ τούς δικούς μας κόπους καί μαζί ἀνορθώνουν ἐκ τοῦ μηδενός τό σπίτι τῶν Ἀγίων μας, τόν Ἱερό Ναό τῶν Ἀγίων Νεκταρίου καί Φανουρίου. Ἦδη τά μάρμαρα τοποθετήθηκαν. Ἔργο πολυδάπανο γιά νά ἐξοφληθεῖ, ἔτσι ὥστε νά προχωρήσει ὁ ἐσωτερικός ἐκκλησιαστικός ἐξοπλισμός τοῦ Ναοῦ μέ Τέμπλο, στασίδια, πολυελαίους, προσκυνητάρια καί ὅ,τι ἄλλο ἀπαιτεῖται λειτουργικά. Εἴμαστε εὐγνώμονες στήν ἀγάπη σας καί στήν ἀμέριστη βοήθειά σας καί γι' αὐτό ταπεινά θά θέλαμε νά γνωρίζετε ὅτι ὅσοι προσφέρουν ὡς δωρεά γιά τόν Ἱερό Ναό τῶν Ἀγίων τό χρηματικό ποσό τῶν 100 εὐρώ, ἡ Ἱερὰ Μονή μας θά σᾶς προσφέρει, μαζί μέ τήν ἀπόδειξη δωρεᾶς, **ὡς δῶρο 2 πανέμορφες εἰκόνες κεντημένες, μία τῆς Κυρίας Θεοτόκου καί μία τοῦ Ἀγίου Νεκταρίου, διαστάσεων 35x20 ἐκ.γιά** τό σπίτι σας ἢ τό σπίτι τῶν παιδιῶν σας ἢ γιά νά τίς προσφέρετε κι ἐσεῖς ὡς δῶρο σέ ἀγαπημένα καί φιλικά σας πρόσωπα. Θερμά σᾶς εὐχαριστοῦμε... Οἱ Ἁγιοί μας ἄς εἶναι παντοτεινοί προστάτες σας.

Γερόντισσα Μόνικα
καί αἱ σύν ἐμοί ἐν Χριστῷ ἀδελφαί